

50 de vieți anterioare ale spiritului Zinei

Studiu parapsihologic

Autor: **NINA PETRE**

Povestirile a 50 de reîncarnări

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

București, 2024

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

50 de vieți anterioare ale spiritului Zinei

Studiu parapsihologic de Nina Petre

„Toate viețile spiritului nostru ne pot influența viața actuală. Eu cercetez doar o mică parte dintre acestea și numai viețile unor oameni adulți. În afară de ele, au existat alte sute și mii de întrupări ale spiritelor pe Pământ, sub Pământ și deasupra lui, în diverse stadii de dezvoltare.

Viața actuală, aflată sub incidența unor influențe karmice de tot felul, este dependentă de acestea, în funcție de modul în care omul le declanșează sau nu. Asupra lui acționează doar o parte dintre emisiile karmice ale vieților anterioare.

Înregistrările akashice conțin toate faptele săvârșite de întrupările spiritelor și tot ce a fost în legătură cu ele. Cine poate avea acces la Akasha, află multe lucruri. De-a lungul celor 30 de ani dedicați colaborării cu spiritele, am înțeles că noi suntem supuși voinței lor. Preluăm ceea ce au bunăvoința să ne comunice și nu le putem obliga nicicum să ne ofere tot ce am vrea să cunoaștem.

Important este că încă mai există oameni pasionați de aflarea istoriei propriei ființe. Pragmatismul contemporan, inoculat pe toate căile în mintea tinerei generații, încrâncenează sufletele oamenilor, urmărind să îi transforme în roboți fără suflet.”

NINA PETRE,
medium și clarvăzătoare

* * *

Nota editorului

În acest volum sunt cuprinse 50 de vieți anterioare ale spiritului Zinei, pe care autoarea le-a cercetat de-a lungul a aproape 4 ani. Majoritatea dintre acei oameni au avut personalități puternice, creative, contribuind cu viețile lor la ridicarea în rang a spiritului său.

Zina este o foarte respectată doamnă medic din România care a dorit să afle o mare parte din încarnările spiritului său pentru a găsi explicații și rezolvări la unele probleme personale. De fapt, dânsa avusese deja câteva viziuni din posibile vieți anterioare și dorea să afle dacă sunt reale sau sunt doar niște mesaje speciale. Și-a dat seama că nu poate vorbi cu oricine despre acest subiect.

Faptul că a perseverat în acest demers spiritual a ajutat-o să-și înțeleagă mai bine personalitatea și chiar să se detașeze treptat de problemele zilnice. A găsit unele corespondențe neașteptate între viețile anterioare descrise și unele caracteristici personale actuale sau întâmplări similare.

Sper ca cititorul să aprecieze descrierile unor locuri și timpuri demult uitate, care formează cadrul istoric în care s-au desfășurat aceste vieți ale unor oameni din trecut. În general, istoria se ocupă de marile personalități și războaiele lor, dar mult mai puține scrieri se referă la viața oamenilor obișnuiți, care sunt, de obicei, strămoșii noștri spirituali. Foarte rar am descoperit vreo personalitate celebră în trecutul spiritual al celor care s-au supus acestui studiu.

Cercetarea vieților anterioare are rolul de a ne ajuta să ne cunoaștem mai bine, să ne acceptăm așa cum suntem, să ne echilibrăm psihic și, eventual, să eliminăm unele efecte karmice, orientându-ne către situațiile propice pentru noi și evitându-le pe cele cu potențial de pericol.

Cititorul de azi poate fi uimit de realitatea altor epoci și locuri, în care mentalitățile, obiceiurile și condițiile de viață difereau foarte mult de cele prezente. Parcurgerea celor 50 de vieți prezentate mai jos este o călătorie interesantă în evoluția omenirii, în sens invers cronologic. Sper să vă ajute să vă eliberați puțin din strâmtoarea propriei persoane și vieți monotone, știind că și voi aveți în spate o istorie a încarnărilor oarecum asemănătoare cu cea a doamnei Zina.

În sumarul acestei cărți, precum și în titlurile episoadelor spirituale am folosit culori diferite pentru încarnările ca bărbați (●) sau ca femei (●), pentru a facilita eventuale concluzii privind alternanța sexului sau alte detalii (locul geografic ales de spirit pentru încarnare, condiția socială, soarta etc.). Opinia mea este însă că nu putem trage nicio concluzie generală, căci intențiile spiritului sunt întotdeauna impredictibile și scapă oricărei logici omenești.

*Răzvan-Alexandru Petre, editor
19 octombrie 2024*

Lista vieților anterioare

1 ☉ Sophia Kolliou (1804-1868).....	5
2 ☉ Mizab (1700-1771).....	6
3 ☉ Igor Andreev (1569-1624).....	7
4 ☉ Odette Lamy (1428-1476).....	9
5 ☉ Tafrara (1310-1364).	10
6 ☉ Arjan Kappeyne (1176-1220)	11
7 ☉ Santino Sali (1014-1068).....	12
8 ☉ XiaoLi (900-969).....	13
9 ☉ Olabode (785-816)	15
10 ☉ Mergen (622-674).....	17
11 ☉ Suya (509-561).....	18
12 ☉ Fayola (379-422).....	20
13 ☉ Dermot (216-266)	21
14 ☉ Sun (111-149).....	23
15 ☉ Martinus (25-71)	24
16 ☉ Nessa (84-31 î.Hr.).....	25
17 ☉ Parivan (186-130 î.Hr.).	26
18 ☉ Durvasas (329-264 î.Hr.).....	28
19 ☉ Kasmut (454-410 î.Hr.).....	29
20 ☉ Zinon (616-572 î.Hr.)	31
21 ☉ Shams (774-732 î.Hr.).....	32
22 ☉ Khuda (890-854 î.Hr.).	33
23 ☉ Kioko (977-931 î.Hr.).....	35
24 ☉ Kedun (1094-1045 î.Hr.)	36
25 ☉ Sambra (1176-1132 î.Hr.).....	37
26 ☉ Kimila (1293-1255 î.Hr.).....	38
27 ☉ Alketas (1398-1364 î.Hr.)	40
28 ☉ Ukhepa (1476-1428 î.Hr.).	41
29 ☉ Malik (1588-1531 î.Hr.)	43

30 Ⓞ Liam (1681-1630 î.Hr.).....	44
31 Ⓞ Anot (1791-1744 î.Hr.).....	46
32 Ⓞ Senet (1886-1850 î.Hr.).....	47
33 Ⓞ Katuzi (1976-1922 î.Hr.).....	48
34 Ⓞ Lugame (2080-2045 î.Hr.).	49
35 Ⓞ Hazip (2191-2134 î.Hr.)	51
36 Ⓞ Tuvar (2276-2225 î.Hr.).....	52
37 Ⓞ Nigal (2390-2361 î.Hr.).....	53
38 Ⓞ Kir (2488-2446 î.Hr.).....	55
39 Ⓞ Enapay (2579-2535 î.Hr.).....	56
40 Ⓞ Mogo (2683-2644 î.Hr.)	57
41 Ⓞ Bede (2790-2742 î.Hr.).....	58
42 Ⓞ Agis (2884-2835 î.Hr.).....	60
43 Ⓞ Rilope (2970-2926 î.Hr.).....	61
44 Ⓞ Tahuti (3086-3035 î.Hr.)	62
45 Ⓞ Nigba (3177-3120 î.Hr.).....	63
46 Ⓞ Abran (3291-3254 î.Hr.).....	64
47 Ⓞ Habika (3386-3341 î.Hr.).....	65
48 Ⓞ Censu (3498-3450 î.Hr.).....	66
49 Ⓞ Aitum (3584-3541 î.Hr.).....	67
50 Ⓞ Urba (3678-3640 î.Hr.).....	68

Episodul 1 – Sophia

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe grecoaica SOPHIA KOLLIU (1804-1868). SOPHIA s-a născut în localitatea portuară Patra (Patras), situată în nordul peninsulei Pelopones.

La acea vreme, Grecia era o provincie a Imperiului Otoman. Rezistența antiotomană a poporului grec a atins apogeul în anii 1821-1829, prin Războiul de eliberare națională. În 1830, Imperiul Otoman a recunoscut independența Greciei.

Marinarul Nikos Kollios din Patra, căsătorit cu doamna Kyriaki, avea doi copii. Fata, SOPHIA, era cu 3 ani mai mare decât fratele ei, Aristidis. Cei doi frați au urmat cursurile unei școli generale din Patra.

Aristidis s-a îmbarcat la 15 ani pe o navă turcească, dorind să ajungă marinar. S-a căsătorit la 23 de ani cu Zinovia, o fată de 17 ani. Au avut doi băieți: Kitsos și Ilias.

La 16 ani, SOPHIA a fost primită să lucreze în cabinetul medicului turc Erdem, cel care oferea asistență medicală turcilor din Patra. Cu ajutorul lui, SOPHIA s-a calificat în meseria de soră medicală.

Fata avea 21 de ani, când Erdem a fost rechemat în Istanbul de către părinții lui, care erau bolnavi. Pentru că o iubea pe SOPHIA și aveau un copil împreună, s-a căsătorit cu ea, apoi s-au îmbarcat pe o navă turcească, ajungând cu bine în Istanbul.

Părinții lui Erdem, Hüsnü (tatăl) și Gamze (mamă), i-au primit cu mare bucurie. Hüsnü suferea cu ficatul, dar încă mai muncea ca negustor de arme. În orașul-capitală a Imperiului Otoman, SOPHIA și-a reluat munca într-un cabinet privat deschis de Erdem. Aveau deja primul copil, pe fetița lor, Ceren, născută de SOPHIA la 18 ani.

După 2 ani de la sosirea în Istanbul, a apărut în familie primul băiat, numit Temel. La 2 ani după Temel, a sosit frățiorul Yakup.

Ceren, sora lor, ajunsă și ea soră medicală, s-a căsătorit la 18 ani cu medicul Umran, un bărbat de 27 de ani. Au avut doi băieți: Soner și Vahit.

Temel a ajuns militar profesionist. Căsătorit la 26 de ani cu Firuze, o fată de 17 ani, a avut împreună cu ea o fată, Yeter, plus doi băieți, Emre și Bilal.

Fratele cel mic, Yakup, a ajuns negustor de arme, ca bunicul Hüsnü. S-a căsătorit la 25 de ani cu Cansu, o fată de 16 ani. Au avut trei fiice: Kerime, Damla și Suna.

În vara anului 1868, a izbucnit în Istanbul o epidemie de dizenterie, care a ucis o parte dintre locuitorii oraşului. SOPHIA, bolnavă şi ea, nu a ajuns la vindecare. Obştescul sfârşit a surprins-o în zorii unei zile frumoase şi senine.

20 decembrie 2018

Episodul 2 – Mizab

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe indianca MIZAB (1700-1771). MIZAB s-a născut într-o modestă localitate portuară de pe ţărmul Mării Arabiei, ce aparţinea provinciei Sindh, aflată pe teritoriul Imperiului islamic al Marilor Moguli indieni. După multe decenii, localitatea s-a extins, devenind marele oraş Karachi.

Astăzi, Karachi se afla pe teritoriul Pakistanului de vest. Regiunea Sindh face parte în întregime din Pakistanul de vest. După împărţirea Indiei, în anul 1947, provincia Sindh a fost trecută la Pakistan, când s-a şi format acest stat.

Părinţii lui MIZAB se numeau Dipak (tatăl) şi Dakshina (mamă). Aveau trei fete. Kalindi avea cu 4 ani mai mult decât Mandara, iar aceasta era cu 3 ani mai mare decât MIZAB. Nimeni din familie nu avea ştiinţă de carte.

Kalindi s-a măritat la 15 ani cu agricultorul Vasuki, un tânăr de 19 ani. Au avut doi băieţi: Kumar şi Uday.

Mandara a murit la 11 ani, înecată în apa mării.

Pe frumoasa MIZAB a luat-o de nevastă la 14 ani moşierul Tamal, un bărbat de 25 de ani. Au avut patru copii. Primul născut, Hanuman, băiat voinic şi sănătos, a supravieţuit şi a crescut mare. După el, la intervale de 2-3 ani, au decedat trei fetiţe la câteva luni după naştere. MIZAB îl născuse pe Hanuman la 21 de ani.

Arav, tatăl lui Tamal, era moşier şi negustor de produse meşteşugăreşti, partener de afaceri cu Dipak, tatăl lui MIZAB. Soţia lui Arav se numea Garima. Femeie harnică şi cumsecade, l-a iubit foarte multe pe Hanuman.

Moşia lui Arav, pe care locuia şi Tamal, fiul său, se întindea până la fluviul Indus, cuprinzând şi satul pescăresc unde se născuse MIZAB. Nunta lui Tamal cu MIZAB avusese loc în casa lui Arav, dar la câteva luni după aceea, tinerii s-au mutat în noua casă a mirelui.

MIZAB plecase din familia lui Dipak, unde toată lumea muncea pentru a nu muri de foame. MIZAB învăţase de la mama ei să confecţioneze obiecte de podoabă, coşuri şi rogojini, să coasă haine şi să prepare hrana gustoasă. Tamal,

fiind un moșier bogat, făcea parte din casta nobililor, așa că nevasta lui nu avea nevoie să muncească în rând cu sclavele servitoare.

Dar MIZAB nu putea să stea degeaba zile întregi. La creșterea copiilor au ajutat-o servitoarele, iar ea le ajuta în numeroasele lor treburi zilnice. Îi plăcea să își coasă singura sari-urile, să își facă bijuterii, să supravegheze fierberea apei de mare pentru a se obține prețioasa sare, să supravegheze lucrările agricole de pe moșie, să prepare mâncăruri din legume, carne de oaie, de capră sau pasăre. Ca la toți practicanții hinduismului, în familia ei nu se consuma carnea de vacă. Pe vastul teren agricol al soțului ei, țăraniii cultivau orez, grâu, porumb, mei, orz, bumbac, legume.

În nefericitul an 1743, când MIZAB împlinise 43 de ani, iar Hanuman, 22, dragul lor Tamal a decedat, la 54 de ani, fiind grav bolnav de malarie. Hanuman era căsătorit doar de un an cu delicata Padma, pe care o luase de nevastă la 16 ani. După moartea lui Tamal, Padma a născut doi băieți: Zohar și Bhaga. Hanuman a moștenit cele două moșii, pe cea a tatălui său și a bunicului Arav.

Avea 50 de ani, când i-a murit și mama. MIZAB se îmbolnăvise de dizenterie, boala nevindecabilă în acele timpuri, la fel ca și malarie.

28 ianuarie 2019

Episodul 3 – Igor

Episodul spiritual nr.3 îl are ca erou pe IGOR ANDREEV (1569-1624). IGOR s-a născut în orașul Moscova.

Unificarea Rusiei avusese loc în secolele 14-16, în jurul Marelui Cnezat al Moscovei. În timpul domniei cneazului Moscovei Ivan III (1462-1505), Rusia s-a eliberat definitiv de sub dominația mongolă. Hoarda de Aur s-a descompus în hanatele Kazan, Astrahan și Crimeea.

Ivan IV cel Groaznic (1533-1584) și-a luat titlul de țar, punând bazele autocratismului. Ales țar în 1613, după o perioadă de anarhie internă, în care au intervenit Polonia și Suedia, Mihail Romanov a întemeiat nouă dinastie a Romanovilor (1613-1917) și a pus bazele monarhiei absolutiste.

Evgheni Andreev, tatăl lui IGOR, era negustor de arme. Anusia, nevasta lui, dăduse viața la doi băieți. Stepan era cu 3 ani mai în vârstă decât IGOR. După câțiva ani petrecuți într-o școală de băieți, Stepan a învățat meseria de fierar-armurier. S-a căsătorit la 24 de ani cu Fiona, o fată de 17 ani. Au avut împreună trei fete: Iarina, Evdokia și Dusia.

IGOR a vrut să ajungă militar. La 10 ani, părinții l-au înscris în școala militară care funcționa în cadrul unității militare a orașului Moscova. A fost înrolat ca militar activ la 18 ani, pe vremea țarului Fedor I Ivanovici.

S-a căsătorit la 27 de ani cu Aleksia, o fată de 18 ani, fiica bijutierului Ghenadi Cerviakov și a doamnei Daria. Aleksia a născut un singur copil, pe Oksana, la 21 de ani.

Fata și-a desăvârșit studiile în pensionul francez condus de Madame Odette Dumer, soția unui comerciant din Moscova. S-a căsătorit la 19 ani cu ofițerul Anatoli Markov, un bărbat de 26 de ani. Au avut o fiică, Anna, și un fiu, Vladimir.

Ca militar profesionist în armată țaristă, IGOR a avut multe victorii, dar și suferințe. În perioada 1590-1593, a participat la războiul ruso-suedez. În vara anului 1602, un individ numit Falsul Dimitrie I, sprijinit de polonezi, a invadat Rusia și a ocupat Moscova. Populația din Moscova, ajutată de armată, s-a răsculat împotriva intervențiștilor. Falsul Dimitrie I a fost ucis. Boierii l-au ales drept țar pe Vasili Șuiski.

În 1608, un alt pretendent la tronul Rusiei, numit Falsul Dimitrie II, a încercat să ocupe Moscova. După 2 ani, a fost și el ucis. În 1610, Moscova a fost ocupată de polonezi, ajungând țar Wladislaw, fiul regelui polonez Sigismund III.

După ce împlinise 40 de ani, IGOR s-a îndrăgostit de soția unui coleg de regiment, poloneza Halina Prystora, o femeie deosebit de frumoasă. Iubirea lor a fost discretă, mărturisita doar din priviri, iar apropierea fizică nu a fost posibilă.

În 1612, sub conducerea cneazului Pojarski și a negustorului Minin, armata rusă a eliberat Moscova de sub stăpânirea poloneză.

În perioada 1614-1617, ofițerul IGOR Andreev și-a condus regimentul în războiul ruso-suedez. A scăpat cu viața, dar nu pentru multă vreme. În timp ce el era plecat în campanii militare, fata lui și-a născut cei doi copii.

În vara anului 1624, pe vremea țarului Mihail Fedorovici Romanov, IGOR se afla într-o misiune de apărare a graniței de est a Rusiei. Izbucnise o încăierare cu o trupă de luptători mongoli, victime fiind în ambele tabere. IGOR a fost tăiat rău cu sabia la mâini și la piept. După finalul luptei, camarazii rămași în viața i-au legat rănilor cu bucăți din cămașa lui. Hemoragia a fost puternică și de neoprit. Zorii zilei următoare nu l-au mai găsit în viață.

17 martie 2019

Episodul 4 – Odette

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroina pe ODETTE LAMY (1428-1476). S-a născut în orașul Bordeaux, când pe tronul Franței domnea regele Carol VII. Succesorul acestuia a fost regele Ludovic XI.

Betrand Lamy, tatăl ODETTEI, era fierar-potcovar. Mama ei, Celeste, născuse două fete. ODETTE era cu 3 ani mai mare decât sora ei, Arlette. Cele două surori au învățat să scrie și să citească împreună cu mama lor.

Arlette s-a măritat la 16 ani cu negustorul de băuturi Garin Loubet, un tânăr de 24 de ani. Au avut împreună doi băieți: Jay și Laurent.

Pe ODETTE a luat-o de nevastă la 15 ani giuvaerghiul Jean Doumer, un tânăr de 22 de ani din Bordeaux. Tatăl lui, Leon Doumer, era armurier. Mama lui, Rose, lucra broderii fine pentru doamnele orașului.

Soțul ODETTEI, bijutierul Jean, a învățat-o să confecționeze obiecte de podoabă din aur, argint, pietre prețioase și semiprețioase. Ei îi plăceau foarte mult bijuteriile făcute cu cristale colorate.

ODETTE era foarte elegantă: purta rochii cusute din mătase cu aplicații de dantelă făcute de soacra ei, la care își asorta cerceii, inelele, pandantivele și brățările..

ODETTE a dat viața la doi copii. Pe Therese a născut-o la 18 ani, iar pe Octave, la 21 de ani.

Therese s-a măritat la 18 ani cu negustorul de cereale Gaston Rice, un bărbat de 26 de ani. Ea a născut trei fete: Albertine, Cerise și Brette.

Fratele Theresei, Octave, a fost ucis pe un front de război la 19 ani, în timpul stagiului militar.

ODETTE a murit la 48 de ani, în vara anului 1476, din cauza unei infecții digestive provocate de consumul unor bucăți de pește afumat. Jean, soțul ei, era plecat din oraș, în căutare de cristale colorate pentru bijuteriile lui. ODETTE și-a iubit foarte mult soțul, cu toate că el a înșelat-o cu tot felul de femei.

11 aprilie 2019

Episodul 5 – Tafrara

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroina pe marocanca TAFRARA (1310-1364). Ea s-a născut în orașul Fes (Fas), capitala statului feudal constituit de Marinizi (Merinizi) în secolul 13.

În secolul 7, în Maroc a avut loc cucerirea arabă. În secolul 11 au fost arabizate numeroase triburi berbere. În anul 1310, la câteva luni după nașterea eroinei noastre, în palatul din Fes a fost înscăunat califul marinid Abu Said Usman II (1310-1331).

Părinții și toate rudele TAFRAREI proveneau din triburile berbere ale rifilor. Cu toții vorbeau dialectul berber și limba arabă. În plus, practicau religia islamică.

Amayas, tatăl TAFRAREI, era negustor de țesături. Nevasta lui, Dalya, știa să țeară covoare, carpete pentru rugăciuni, stofe și șaluri de mătase. Dalya născuse două fete și doi băieți. O fetiță și cei doi băieți au decedat la vârste mici, din cauza unor infecții digestive. A supraviețuit doar frumoasă și harnica TAFRARA. Singura știință de carte primită de la părinți era cunoașterea Coranului.

La 14 ani, a fost luată de nevastă, ca printr-o minune, de către un tânăr foarte bogat. Prințul Azum avea 22 de ani, când a poruncit să-i fie adusă la palat „fata cu voce de aur”. După ce a ascultat cu atenție baladele berbere interpretate de fată speriată, a întrebat-o dacă știe și un cântec arab. I-a fost dat să audă trei melodii arabe din folclorul beduinilor. A doua zi, câțiva slujitori ai prințului au luat-o pe TAFRARA cu mare alai, spunând că va fi mireasa prințului Azum. Nici părinții, nici fata nu s-au împotrivit deciziei prințului. Azum era unul dintre nepoții emirului Abu Said Usman II.

Nunta s-a organizat repede, iar TAFRARA a ajuns prima nevestă a prințului. După ea, au mai sosit două neveste, care i-au dăruit prințului trei fete și patru băieți. TAFRARA a născut trei băieți. Bunicii lor, părinții lui Azum, i-au iubit mai mult decât pe copiii celorlalte două neveste. Bunicul Baheddi le-a dat o avere imensă, iar bunica Sirem i-a educat foarte bine.

Băiatul cel mare, Ikken, fusese născut de TAFRARA la 16 ani. A urmat Dehhu, la 3 ani după fratele său. Fiul cel mic, Tegama, a sosit după 5 ani de la nașterea lui Dehhu.

Ikken, pasionat de comerțul cu caravane, a fost ucis de hoți într-o zonă pustie, la doar 17 ani.

Dehhu s-a orientat spre comerțul cu sclavi, ocupația aducătoare de mulți bani a bunicului Baheddi. Tânărul s-a căsătorit la 23 de ani cu sclava sudaneza Madila, o fetiță de 13 ani. Ea a născut două fete: Jella și Muna.

Tegama a preferat să ajungă fermier, posesor al unei plantații cu pomi fructiferi. S-a căsătorit la 25 de ani cu Timan, o fetiță de 15 ani. Au avut o fată, Sadra, și un băiat, Irru.

După căsătoria cu prințul Azum, TAFRARA nu a mai avut voie să țeară covoare și stofe. Nedorind să renunțe la această ocupație preferată, a amenajat un atelier cu câteva țesătoare, pe care le supraveghea cu atenție.

Azum dorea ca ea să învețe cât mai multe melodii populare, berbere și arabe. La toate petrecerile din casa lor și din alte case, toată lumea aștepta cu nerăbdare să o asculte pe TAFRARA. Nevasta lui Dehhu, sudaneza Madila, avea și ea o voce frumoasă. TAFRARA a învățat-o să cânte împreună cu ea.

În toamna anului 1364, familia prințului Azum s-a destrămat. Ucis într-un duel la 62 de ani, Azum și-a lăsat nevestele văduve. După înmormântare, cei nouă copii au început să se certe pentru împărțirea averii. Amenințată zilnic de celelalte două neveste, mai tinere decât ea, TAFRARA a decedat în urma unei comoții cerebrale la doar 2 luni după moartea prințului.

8 mai 2019

Episodul 6 – Arjan

Episodul spiritual nr.6 îl are ca erou pe belgianul ARJAN KAPPEYNE (1176-1220). S-a născut în provincia Flandra de Vest, la ferma părinților lui, Gillis și Elke, situată spre est de orașul Bruges (Brugge). Astăzi, zona respectivă se afla în apropierea orașului Eeklo.

Moșierul Gillis Kappeyne avea un singur copil, pe fiul său, ARJAN. Doamna Elke, femeie harnică și modestă, și-a educat băiatul cu severitate, dorind ca el să o asculte întru totul, considerând că era spre binele lui.

Regiunea în care trăiau era renumită prin agricultura înfloritoare și creșterea numeroaselor oi, datorită cărora industria lânii și a postavurilor se dezvoltă continuu. Orașul Brugge devenise un centru comercial de mare faimă. Familia Kappeyne avea sute de oi, ale căror produse, valorificate în Brugge, îi sporeau averea.

ARJAN împlinise 18 ani, când i-a murit tatăl, strivit de o căruță care se răsturnase peste el. După înhumarea lui Gillis, tânărul orfan de tată a ajuns proprietarul tuturor bunurilor familiei. Ar fi vrut să se căsătorească, la 20 de ani, cu Heleen, o fată din sat pe care și-o dorea foarte mult. Elke nu l-a lăsat să se cunune cu Heleen, motivând că fata era prea săracă pentru el. După câteva luni, a fost invitat la nunta ei cu un băiat din sat, dar nu s-a dus.

După aceea, și-a găsit iubite ocazionale în Brugge, la care poposea de câte ori avea treburi comerciale. Anii au trecut, iar ideea căsătoriei nu l-a mai preocupat. Muncea mult la fermă, unde supraveghea lucrările agricole și creșterea oilor, toate fiind făcute de țărani angajați la lucru cu ziua.

Avea 44 de ani, când i-a murit mama, în urma unei comoții cerebrale. Pierderea lui Elke, singura femeie pe care o respectase și o iubise enorm, l-a aruncat în patima băuturii. În luna decembrie a anului 1220, ficatul bolnav de prea mult rachiu l-a adus în pragul morții. Trăind singur în austeră casă moștenită de la părinți, nimeni nu i-a venit în ajutor. A preferat să moară în singurătate, cu sticla de rachiu lângă el.

7 iunie 2019

Episodul 7 – Santino

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe italianul SANTINO SALI (1014-1068), care s-a născut în orașul Florența.

Tatăl lui, Amadeo Sali, muncea ca marinar pe nave comerciale care ajungeau la țărmul estic al Mării Mediterane. Nevasta lui Amadeo, doamna Sancia, născuse doi băieți. Fiul cel mare, SANTINO, avea cu 6 ani mai mult decât fratele său, Umberto. Doamna Sancia și-a învățat băieții să scrie și să citească.

Umberto a ajuns constructor de nave în portul Livorno. S-a căsătorit la 26 de ani cu Nicia, o fată de 17 ani din Livorno. Au avut împreună doi băieți: Ettore și Niccolo.

SANTINO a plecat la 14 ani în Bologna, dorind să învețe mai multă carte. A locuit la domnul Maurizio Leone, văr cu Amadeo, de meserie constructor de case. După studiile medii, SANTINO s-a înscris la tânăra Universitate din Bologna pentru a studia Istorie universală, geografie și arheologie.

Absolvent al facultății, a plecat la 25 de ani în Mesopotamia, dorind să facă săpături arheologice. Ani la rândul, a cercetat vestigiile arheologice existente de-a lungul fluviilor Tigru și Eufurat.

S-a stabilit în Bagdad, unde s-a căsătorit la 27 de ani cu frumoasa localnică Ayda, o fată de 16 ani. Tatăl ei, Masud, era negustor de legume și fructe. Mama Aydei se numea Lubna. Femeia și-a ajutat mult fiica la creșterea celor trei băieți. Ayda l-a născut pe Said la 18 ani. După 2 ani, a sosit Ziyad. Lutfi, băiatul cel mic, s-a născut după încă 3 ani.

Said și Ziyad au ajuns negustori cu caravana, aducând de la țară alimente necesare populației din Bagdad. La 18 ani, Said a fost ucis de câțiva hoți care atacaseră caravana în care se afla. Ziyad s-a căsătorit la 24 de ani cu Rabab, o fată de 15 ani din Bagdad. Ea a dat naștere la trei fete.

Lutfi, ajuns negustor de antichități, obiecte aduse de SANTINO din situri arheologice, s-a căsătorit la 25 de ani cu Asma, o fată de 17 ani. Au avut împreună doi băieți și două fete.

SANTINO Sali a decedat la 54 de ani, în vara anului 1068, din cauza unei infecții a sângelui provenită, după spusele unor medici vestiți din Bagdad, de la obiectele de proveniență dubioasă existente în tuneluri, grote și peste tot în țară.

2 august 2019

Episodul 8 – Xiaoli

Episodul spiritual nr.8 o are ca eroina pe chinezoaica XIAOLI. Ea s-a născut în orașul Changan (Xian), capitala dinastiei Tang, și a trăit între anii 900-969 (secolul 10). La venirea pe lume a micuței XIAOLI, pe tronul Imperiului Chinez domnea împăratul Zhaozong (889-904). Reședința imperială era în Changan, localitatea aflându-se astăzi la sud de Beijing.

Nobilul Peng, moșier și negustor de cereale, era căsătorit cu doamna Ning, care îi dăruise două fete. XIAOLI avea cu 4 ani mai mult decât sora ei, Yun. Cele două fete au fost educate acasă, în Changan, cu profesori vestiți, de la 8 până la 13 ani.

Yun i-a fost dată de nevastă la 15 ani fabricantului de țesături Hua, un bărbat de 27 de ani. Ea a născut un singur copil, pe fiul lor, Yu.

XIAOLI avea 16 ani când a făcut nunta cu moșierul Wojia, el având 25 de ani. Tatăl lui Wojia se numea Dong și era fabricant de artificii în Changan. Nevasta lui Dong purta numele de Qiao și născuse trei băieți. Moșia lui Wojia se întindea până la râul Ziya, la fel ca moșia părinților lui XIAOLI.

Împreună cu soțul ei, XIAOLI a avut doi băieți. Pe Zian l-a născut la 19 ani, iar pe Zixin, la 24 de ani.

Moșierul Wojia a fost lovit de un cal nărăvaș. Animalul i-a răsturnat șaretă cu care obișnuia să își viziteze singur moșia. Calul se speriasse de o vietate ieșită din plantația de grâu. Voind să evite iepurele, bietul cal a răsturnat șaretă, iar în cădere, Wojia a fost aruncat între copitele calului. Furios și speriat, calul l-a călcat în picioare de la abdomen în jos. Wojia abia reușise să își protejeze capul. Calul a revenit la reședința boierească unde, din fericire, se afla și XIAOLI. Împreună cu doi servitori, femeia a pornit în căutarea soțului. L-au găsit fără cunoștință pe drumul pustiu și l-au transportat acasă. Omul și-a revenit cu greu, spre ziua, după o noapte în care părea a fi mort. Durerile s-au manifestat cu violență, bolnavul având fracturi la picioare și lovituri puternice la abdomen și în zona genitală. Până la sosirea a doi medici aduși în oraș, XIAOLI i-a administrat bolnavului ceaiuri calmante preparate din plante ce creșteau pe moșie.

Medicii din Changan i-au bandajat picioarele și au învățat-o pe XIAOLI să îi pună comprese pe zonele învinețite. Au încurajat-o să îi dea ceaiuri calmante în continuare și să aștepte deznodământul. S-a întâmplat că Wojia, deși împlinise 52 de ani, nu a vrut să moară. Și-a revenit cu greu, a rămas șchiop de piciorul drept și neputincios ca bărbat. A decedat la 77 de ani, cu un an înaintea soției lui, din cauza unui atac de cord.

Zian, fiul cel mare, devenise luptător în armata împăratului. Căsătorit la 24 de ani cu Sung, o tânără de 17 ani, au avut împreună trei băieți și o fată.

Zixin, fiul cel mic, a ajuns fabricant de vopsele. S-a căsătorit la 26 de ani cu Yue, o domnișoară de 19 ani. Au avut două fete și un băiat.

XIAOLI a decedat la 69 de ani, în iarna anului 969, răpusă de o comoție cerebrală.

XIAOLI a dovedit toată viața un devotament total față de membrii familiei: părinți, soră, soț, copii. I-a învățat pe băieții ei să fie cinstiți, devotați familiei și să aibă câte o singură nevestă.

A avut o putere neobișnuită, pentru o femeie cu trupul firav, să suporte loviturile vieții. A manifestat o credință absolută față de soțul ei, chiar și după accidentul care l-a nenorocit pe Wojia. La 43 de ani, XIAOLI a rămas fără viață

intimă cu soțul ei. A stat așa timp de 26 de ani, până când moartea s-a îndurat de ea.

XIAOLI adora viața la țară, iar la oraș avea plăcerea de a trăi în lux, cu haine elegante și bijuterii create numai pentru ea. Cunoștea literatura chineză a acelor vremuri, compunea versuri, pe care le recita la petrecerile unor familii bogate.

12 septembrie 2019

Episodul 9 – Olabode

Episodul spiritual nr.9 îl are ca erou pe libianul OLABODE. El s-a născut într-un sat (trib) de berberi musulmani așezat într-o zonă cu dealuri spre sud de țărmul Golfului Sirta Mare. Viața lui OLABODE s-a desfășurat între anii 785-816 (secolele 8-9).

În secolul 7, arabii au cucerit Libia și au inclus-o în Califatul Arab. Islamul a devenit religie oficială. Berberii și-au păstrat obștea sătească. Un sat (trib) cuprindea perechea inițială (părinții), fiii lor, nevestele fiilor și nepoții. Capul familiei o reprezenta în toate treburile obștești.

În satul lui OLABODE, majoritatea bărbaților erau beduini. Ceilalți, mai ales bătrânii, erau meșteșugari. Tot beduin era și tatăl lui OLABODE, numit Akbabu. Nevasta lui Akbabu dăduse viață la unsprezece copii, șapte fete și patru băieți. Au decedat la vârste mici, din cauza unor boli grave, trei fete și doi băieți. Au supraviețuit: doi băieți, OLABODE și Yolid, plus patru fete, numite Bittu, Myad, Isfra și Tayma.

OLABODE era cu 7 ani mai mare decât fratele său, Yolid. Ajuns beduin alături de tatăl lor, Yolid s-a căsătorit la 21 de ani cu Uba, o fetiță de 13 ani. Au avut cinci copii, o fată și patru băieți.

Bittu și Myad au fost răpite și vândute ca sclave. La dispariția de acasă, Bittu avea 6 ani, iar Myad, 8 ani.

Isfra s-a căsătorit la 13 ani cu beduinul Cemlal, un tânăr de 21 de ani. Au avut trei fete și trei băieți.

Tayma a fost luată de nevastă la 14 ani de către gospodarul Azem, un bărbat văduv în vârstă de 29 de ani. Au avut cinci copii, două fete și trei băieți.

Copiii lui Akbabu au învățat numai Coranul.

La 10 ani, OLABODE a plecat la drum lung, împreună cu Akbabu și ceilalți beduini din sat, pentru a transporta mărfuri pe spinările cămilelor spre

localități din nordul țării, până la țărmul Mării Mediterane. Aveau de vânzare piei și carne sărată de oaie, oale de lut, covoare, coșuri, rogojini. La întoarcere, au adus țesături de mătase, obiecte de podoabă, ierburi de leac, alimente necesare traiului zilnic.

La 19 ani, OLABODE și-a cumpărat șase cămile, formându-și propria caravană.

S-a căsătorit la 23 de ani cu Oussa, o fată de 14 ani. Au avut patru copii. Unica fată, Timan, a sosit când Oussa avea 21 de ani. Primul băiat, Melwan, a sosit când mama lui împlinise 16 ani. Uhellu, al doilea băiat, s-a născut la un an după Melwan. Fiul cel mic, Hakku, s-a născut fără suflul vieții, la scurtă vreme după moartea tatălui său.

OLABODE a fost ucis într-o luptă cu un grup de hoți care i-au atacat caravana într-o zonă pustie. Era în vara anului 816, iar el abia împlinise 31 de ani. Oussa, gravidă a patra oară, a rămas văduvă la 22 de ani și a născut pruncul mort. Rămăsese cu trei copii de crescut fără tată. Fata, Timan, avea doar un an, Uhellu, 5 ani, iar Melwan, 6 ani. Părinții și rudele au ajutat-o să trăiască mai departe și să își crească sarmanii copii.

Timan s-a căsătorit la 12 ani cu beduinul Dahi, un tânăr de 20 de ani. Au avut împreună trei fete și doi băieți. Uhellu a murit la 7 ani, din cauza unei infecții digestive. Melwan, ajuns negustor, s-a stabilit într-un sat de pe țărmul Mării Mediterane, unde s-a căsătorit la 24 de ani cu Bakra, o fată de 16 ani. Au avut patru copii, două fete și doi băieți.

OLABODE și-a dorit să aibă mulți copii. Își iubea foarte mult familia, pentru care avea o grijă deosebită. Iubea toate animalele, dar mai ales pe cele care îl ajutau să supraviețuiască: oi, cămile, catâri, păsări.

La fel ca un adevărat beduin, avea mult elan în tot ceea ce făcea. Era puternic la trup și la minte. Evita vărsarea de sânge în conflictele provocate de dușmani. Nu admitea o altă autoritate în afară de consiliul șefilor de familii și de poziția morală a șeicului (șeful clanului). Ca orice berber, avea din naștere un puternic sentiment al propriei personalități.

Îi plăcea să lupte cu dușmanii, dar nu voia să ucidă oameni. A fost ucis pentru că hoții nu au vrut să se retragă fără cămilele și marfa lui. Avea patru sclavi, care îl însoțeau peste tot. Îl iubeau, deoarece se purta cu ei fără acte de violență. Au murit odată cu el, răpuși de cuțitele încovoiate ale hoților din pustiu.

30 septembrie 2019

Episodul 10 – Mergen

Episodul spiritual nr.10 îl are ca erou pe tadjicul MERGEN. Viața lui s-a desfășurat între anii 622-674 (secolul 7). MERGEN s-a născut într-un sat locuit de tadjici, aflat în sud-vestul Tadjikistanului actual, aproape de granița cu Afganistan.

La acea vreme, tadjicii se aflau sub stăpânirea turcilor apuseni. Ei reprezentau o populație turcică și vorbeau o limbă persană (iraniana). Tadjikistanul a fost multă vreme o regiune de frontieră a Imperiului Persan.

Înțeleptul Kaveh, șamanul satului, era tatăl lui MERGEN. Mahsa, nevasta lui Kaveh, născuse un singur copil.

Bun gospodar, ca toți bărbații din sat, MERGEN s-a căsătorit la 21 de ani cu harnica Sahar, o fată de 17 ani. Părinții ei, gospodari ai satului, se numeau Mani (tatăl) și Shirin (mama). Shirin dăduse viață la două fete: Sahar și Mahvash.

La 24 de ani, MERGEN a rămas orfan de tată. Înțeleptul Kaveh, tatăl lui, a trecut la cele veșnice pe neașteptate, din cauza unui atac de cord. Sfatul bătrânilor din sat l-a desemnat pe tânărul MERGEN drept cel mai potrivit pentru a prelua funcția lui Kaveh. După ritualul de investire, viața lui MERGEN s-a schimbat mult. Nu mai avea voie să muncească, doar să supravegheze activitățile sătenilor. Era noul lor sfetnic, organizator al tuturor festivităților însoțite de ceremoniale, în care el invoca bunăvoința zeilor. Avea un grup de trei vindecători, pe care îi pune la treabă când se iveau cazuri de îmbolnăviri.

În regiunea lor de șes, principala ocupație a gospodarilor era agricultura. Terenurile cultivate cu grâu, orz și in erau udate de precipitațiile atmosferice. Sătenii aveau și o plantație de duzi, cu ajutorul cărora se creșteau viermii de mătase. Dudele se consumau proaspete sau uscate. Fiecare familie creștea animale pe lângă casă.

Meșteșugurile casnice serveau nevoilor populației. Femeile torceau, țeseau, împleteau, brodau. Bărbații prelucrau lemnul, confecționau obiecte din metal, făceau vase din lut folosind roata olarului. Familiile erau monogame. Se practicau căsătoriile între minori și între veri. Femeile căsătorite purtau feregea (val). Situația lor era, în general, umilitoare.

Soția lui MERGEN, Sahar, a dat viață la doi băieți. Pe Yusef l-a născut la 19 ani, iar pe Zahir, la 23 de ani. Yusef, bun gospodar, s-a căsătorit la 22 de ani cu Laleh, o fată de 15 ani. Ea a născut trei băieți.

Zahir a ales negustoria pe uscat, ducând mărfuri pe spinările catârilor în satele locuite de afgani. Căsătorit la 24 de ani cu Zarin, o tânără de 17 ani, au avut împreună doi băieți și o fată.

MERGEN a trăit până la 52 de ani, îndeplinindu-și cu sfințenie munca de vindecător și îndrumător spiritual. Înzestrat nativ cu puterea de a ghici gândurile oamenilor, el putea sfătui pe oricine. Avea un crez numai al lui, pe care și l-a respectat până în ziua obștescului sfârșit: „În fiecare zi, voi da câte un sfat bun”. Abilitatea folosită în discuții îi oferea o mare putere de a împăca oamenii, reușind astfel să dezamorseze conflictele majore și periculoase dintre săteni.

Moartea lui a fost cumplită, în ciuda binelui pe care îl făcuse toată viața. Lovit de un pom căzut peste el pe vreme de furtună, a agonizat câteva ore, apoi s-a stins sub privirile îngrozite ale celorlalți șamani, mai tineri decât el.

23 octombrie 2019

Episodul 11 – Suya

Episodul spiritual nr.11 o are ca eroină pe bolivianca SUYA, care a trăit în perioada anilor 509-561 (secolul 6). SUYA s-a născut într-o comunitate de indieni quechua așezată într-o zonă înaltă a Munților Anzi, lângă lacul numit astăzi Poopo, spre est. Vechea așezare indiană a devenit ulterior orașul bolivian Poopo.

Gospodarul Yase, căsătorit cu frumoasa Qullo, a avut trei fete. Suma era cu 3 ani mai mare decât SUYA. Waya era cu 2 ani mai tânără decât SUYA.

Waya a decedat la vârsta de 4 ani, fiind lovită la cap de piciorul unei lama. Suma s-a măritat la 14 ani cu gospodarul Inni, un flăcău de 21 de ani. Au avut doi băieți: Uari și Raime.

Pe SUYA a luat-o de nevastă, la 16 ani, gospodarul negustor Samin, un bărbat cu 4 ani mai mare decât ea. Dintre cei patru copii născuți de SUYA, doar un băiat, Atai, a supraviețuit. Două fetițe și un băiat au murit în primii ani de viață, din cauza condițiilor grele de trai.

Populația satului se ocupa cu agricultură, creșterea animalelor, vânătoria, meșteșugurile și comerțul cu alte triburi din munți. Porumbul și cartoful erau legumele de bază în alimentație. Boabele de porumb se consumau coapte sau înmuiate în apă. Ele hrăneau oamenii acasă, la drum sau la lucru pe afară.

Cartofii se consumau cruzi, imediat după recoltare, sau conservați prin înghețare.

Indienii quechua reușiseră să domesticească lama și alpaca. Lama constituia principalul animal de povara în munții Anzi. Localnicii foloseau lâna, pielea, oasele, carnea și untura de lamă, dar și produsele de la alpaca, alt animal crescut pe lângă casele lor. Pentru carne mai creșteau rațe și cobai. Fiecare familie ținea câini domesticiți.

Locuințele aveau pietre la temelii, iar în rest, chirpici. Pe porțiunile abrupte dintre crestele munților erau săpate trepte în stâncă. Peste râuri și prăpăstii erau amenajate poduri suspendate, împletite din funii de nuiele mlădioase.

SUYA avea 48 de ani, când Samin, soțul ei, a căzut într-o prăpastie de pe o cărare alunecoasă, din cauza ploii, care nu dădea semne de oprire. Abia împlinise 52 de ani. Sacul purtat în spate, plin cu unelte și cuțite confecționate de el din aramă, îl făcuse să se dezechilibreze. SUYA îl sfătuisese să ia o lamă cu el, dar nefericitul nu voise să plimbe animalul pentru o povară atât de ușoară. Intenționa să ducă obiectele în satul unde locuiau părinții lui.

Tânărul Atai avea 29 de ani, când i-a pierit tatăl în hăul adânc, din care nu l-a putut scoate nimeni. Se căsătorise la 20 de ani cu Chana, o fată de 15 ani. Ea născuse două fete: Yasi și Yllur.

SUYA a decedat la 52 de ani, în iarna anului 561, din cauza unor dureri mari de cap.

SUYA ghicea de la vârsta de 4 ani. Plângea cu disperare când se apropiau cutremurele, ploile distrugătoare, surparea stâncilor și a pietrișului peste drumurile obișnuite ale localnicilor, sau atacurile unor triburi dușmănoase. Dacă presimțea că unii localnici urmau să fie atacați de hoți sau de animale pe drum sau la vânătoare, nu întârzia să îi avertizeze.

Pe Samin, soțul ei, l-a implorat să nu plece la drum când se vedeau nori negru apropiindu-se. El nu a ascultat-o și a murit.

De nenumărate ori, s-a trezit noaptea țipând, iar cine i-a dat atenție, a ieșit din locuință și abia dacă a mai avut timp să se lupte cu hoții.

Când bărbații tăiau o lamă sau un guanaco, o chemau pe SUYA să ghicească în măruntaiele animalului sacrificat. Ea avea puterea să prevadă astfel cum va fi vremea în următoarele luni, câți oameni vor muri, câți prunci se vor naște, cum va fi recolta de legume.

15 noiembrie 2019

Episodul 12 – Fayola

Episodul spiritual nr.12 o are ca eroină pe etiopianca FAYOLA (379-422, secolele 4-5). FAYOLA s-a născut la ferma părinților ei, situată în estul Etiopiei. Astăzi, în zona vechiului sat se află localitatea Mekele, aparținând regiunii Tigray. La acea vreme, în estul Etiopiei se afla regatul Aksum, care luase ființă în secolul 1 d.Hr..

Epoca de glorie a acestui regat a fost în secolele 4-5. În secolul 4, creștinismul sub forma monofizită devenise religie de stat. Regatul Aksum (Axum) a fost întemeiat de neamuri semite și a devenit important pe o arie africană întinsă de-a lungul Nilului, având relații cu lumea romană și apoi cu cea bizantină. Populația a fost creștinată în perioada anilor 325-350.

Etiopia este o țară cu vechi tradiții culturale. Inscripțiile datate din secolele 3 și 4 sunt scrise în limba etiopiană veche. Vechii locuitori ai regatului Aksum au creat o scriere proprie, pe baza scrierii din sudul peninsulei Arabia.

În Etiopia exista o rețea deasă de mânăstiri, care au jucat un rol important în viața politică și culturală a țării. Biserica stăpânea cele mai mari proprietăți funciare și exploata munca țăranilor.

Părinții FAYOLEI erau oameni simpli, vorbitori ai dialectului amhara. Nici ei și nici copiii lor nu aveau știință de carte. Sagad, tatăl FAYOLEI, avea o fermă unde creștea vite și cultiva legumele necesare hranei zilnice. Avea în gospodăria lui capre, oi, zebu, cămile, catâri și doi cai. Carnea animalelor se consuma în familie, iar pieile erau date la vânzare. Sagad avea și un război de țesut orizontal, la care confecționa pânză de bumbac și țesături de mătase.

Doamna Tafia, nevasta gospodarului Sagad, era mama a două fete. Shasa avea cu 2 ani mai mult decât FAYOLA. Căsătorită la 15 ani cu negustorul Nafi, un bărbat de 22 de ani, Shasa a devenit mama a trei copii. Fetele se numeau Jina și Zahra, iar băiatul, Seltan.

FAYOLA moștenise talentul de a picta din partea bunicii Alike, mama lui Sagad. Cum termina tatăl ei câte o pânză țesută la război, harnica fată începea să o picteze cu flori și păsări. La fel picta și oalele de lut făcute tot de Sagad.

Abia împlinise 14 ani, când a fost răpită de doi servitori ai prințului Badar, un bărbat sever, extrem de bogat, în vârstă de 36 de ani, a cărui reședința vastă se afla pe un domeniu imens, la mare distanță de casa lui Sagad. Părinții FAYOLEI nu au avut timp să protesteze pentru a-și păstra fata.

Ajunsă în palatul prințului, FAYOLA a găsit acolo două neveste, fiecare cu copilul ei. I s-a spus că ea devenise cea de-a treia nevestă a stăpânului Badar și

avea obligația de a naște copii. Prima nevastă, Hasina, în vârstă de 22 de ani, avea o fetiță numită Hija. Cea de-a doua nevastă, Marjani, în vârstă de 19 ani, avea un băiețel, pe Hayl.

După 2 ani de la aducerea FAYOLEI, prințul Badar a murit, din cauza consumului excesiv de alcool. Spre norocul ei, FAYOLA nu născuse niciun copil. Cele două neveste au pus stăpânire pe toată averea defunctului, fiindcă aveau copii, iar pe FAYOLA au alungat-o fără să îi dea nimic.

Așa dezonorată cum era, văduva în vârstă de 16 ani nu se putea întoarce în casa părinților ei. O servitoare cumsecade, care o iubea ca pe o soră, a condus-o până la o mănăstire din zona lacului Tana. Acolo a trăit FAYOLA până la 43 de ani, când i-a venit vremea să plece dintre cei vii.

Mănăstirea era creștină monofizită. Călugărițele și preoții de acolo admiteau în ființa lui Cristos doar natură divină. Acolo a învățat FAYOLA să scrie și să citească în limba etiopiană. Cunosându-i talentul la pictură, i s-a permis să ocupe spațiile goale dintre icoanele de pe pereți cu tablourile ei, care înfățișau îngeri, păsări, scene agricole, lucrări meșteșugărești.

În toamna anului 422, FAYOLA începuse să nu mai poată mânca. Din cauza lipsei de hrană, s-a stins după aproape o lună de post. Avea doar 43 de ani. După îngroparea ei, cineva sosit de departe le-a spus celor din mănăstire că FAYOLA fusese otrăvită cu legume trimise de copiii prințului Badar, care se temeau că ea își va revendica dreptul la avere.

18 decembrie 2019

Episodul 13 – Dermot

Episodul spiritual nr.13 îl are ca erou pe irlandezul DERMOT. Viața lui s-a desfășurat în perioada anilor 216-266 (secolul 3). DERMOT s-a născut într-un trib celtic așezat în regiunea istorică Irlanda de Nord, în zona unde s-a construit mai târziu orașul Ballymena.

Triburile celtice numite gaeli, sosite din Britannia și Gallia, au ocupat Insula Verde (Irlanda) în a doua jumătate a mileniului 1 î.Hr.

Luptătorul Brenhin, tatăl lui DERMOT, îndeplinea funcția de rege al tribului. Tegan, soția lui Brenhin, născuse patru copii. După ce au murit două fetițe la scurtă vreme după naștere, a sosit pe lume voinicul DERMOT. Doi ani mai târziu, a decedat și fratele lui, la doar câteva luni de viață.

DERMOT a fost învățat de mic să lupte, să lucreze pe terenul agricol al satului și să îngrijească animalele familiei. Băiatul avea 19 ani când tatăl lui, regele Brenhin, a fost ucis într-o luptă cu un trib rival, care voia să ocupe un teren necesar hranei vitelor. Lupta a fost câștigată de războinicii satului, iar regele ucis a sosit tras pe o targă făcută din crengi. După înhumarea regelui, obștea satului, condusă de druid (preotul) l-a desemnat pe DERMOT drept viitorul rege, considerând că fiul este la fel de harnic și bun luptător ca tatăl său.

Căsătorit la 20 de ani cu Aoiffe, o fată de 16 ani, DERMOT a avut împreună cu ea doi băieți. Aoiffe l-a născut pe Dumno la 19 ani, iar pe Vreis, la 21 de ani. Socrii lui DERMOT locuiau într-un sat din apropiere. Jodoc, tatăl lui Aoiffe, era un foarte bun luptător. Innogen, nevasta lui Jodoc, era mama a încă trei băieți.

Dumno a fost ucis într-o luptă la vârsta de 16 ani. Vreis s-a căsătorit la 23 de ani cu Boudicca, o fată de 17 ani. Au avut doi copii. Fata lor se numea Fiona, iar băiatul, Cuno.

Până la vârsta de 50 de ani, când i-a sosit obștescul sfârșit, regele DERMOT și-a îndeplinit atribuțiile într-un mod exemplar. Ca rege, avea puteri limitate asupra tribului său, dar în timp de război era comandantul militar suprem. Fiind considerat un personaj sacru, înzestrat cu puteri mistice, de virtuțile lui morale și fizice depindeau fertilitatea solului, fecunditatea turmelor, securitatea și prosperitatea tribului. Considerându-se răspunzător de soarta supușilor săi, în caz de înfrângere militară, regele avea obligația de a se sinucide.

Regele era supus permanent unor tabu-uri: nu trebuia să se ocupe de agricultură sau să facă vreo muncă fizică, nici să crească porci. În tradiția celtică, regalitatea era considerată o căsătorie sacră, simbolică a regelui cu legendara regina Medb, personificarea ideii de suveranitate. În afara faptului că regele era șeful tribului în timp de pace și de război, el avea și obligația de a prezida adunările anuale ale tribului. Acestea aveau loc în zilele de sărbătoare religioasă, când se țineau și marile târguri. Regele era obligat să ceară sfatul oamenilor liberi și să respecte hotărârile lor.

DERMOT și-a pierdut viața într-o luptă desfășurată în apropierea satului său cu o armată de aventurieri sosiți dinspre nord. Fiul său, Vreis, l-a transportat până acasă, iar după aceea sătenii l-au înmormântat cu ritualul și toate onorurile ce i se cuveneau.

18 ianuarie 2020

Episodul 14 – Sun

Episodul spiritual nr.14 o are ca eroină pe coreeanka SUN, care a trăit între anii 111-149 (secolul 2 d.Hr.). S-a născut într-un sat din zona de munte, aflat spre est de palatul prințului chinez Wenyan. Întregul sat aparținea imensului teritoriu stăpânit de prinț. Astăzi, în zona vechiului palat se află orașul nord-coreean Chosan, situat aproape de granița actuală cu China și de fluviul Jalu-Jiang, care se varsă în Marea Galbenă.

Chosan, primul stat coreean, constituit în secolul 4 î.Hr. în jumătatea nordică a peninsulei coreene, a fost cucerit temporat în anul 108 î.Hr. de către Imperiul chinez al dinastiei Han de vest. În secolul 1 î.Hr. s-au constituit trei formațiuni statale independente: în nord, Regatul Koguryo, în jumătatea apuseană, Regatul Paekje (Pakche), iar în sud-est, Regatul Silla. Cele trei regate se aflau în conflict între ele pentru hegemonie în bazinul fluviului Han și acapararea de noi teritorii.

Prințul chinez Wenyan trăia pe vasta lui moșie în Regatul Koguryo. Populația săracă, supusă prințului, era formată în majoritate din sclavii lui, aduși cu forța din zonele nord-coreene sau chineze. Supușii prințului locuiau în bordeie, cultivau pământul, prelucrau fierul, transportau diverse produse în căruțe cu roți, creșteau viermi de mătase, confecționau haine din pânză de mătase și in.

Gospodarul Min-Su era un om liber ce locuia la hotarul estic al moșiei prințului. Nevasta lui Min-Su se numea Won. Ea dăduse naștere la două fete. Hun era cu 4 ani mai în vârstă decât sora ei, SUN.

La 15 ani, Hun a fost luată sclavă și dusă într-una din casele prințului pentru a munci la bucătărie. Fata avea 17 ani când stăpânul i-a dat-o de nevastă fierarului Hye, un tânăr de 20 de ani. Au devenit părinții a două fete: San și Kyu.

Lui SUN i-a venit rândul să fie dusă la palat după ce a împlinit 16 ani. Soția prințului, doamna Qiao, femeie de 31 de ani, cu 15 ani mai tânără decât soțul ei, aflase că SUN se pricepea să îngrijească viermii de mătase și să țeară o pânză de mătase naturală foarte fină. Prințul și soția lui aveau doi băieți. La sosirea lui SUN la palat, Wairen împlinise 7 ani, iar Chiang, fiul cel mic, 5 ani.

La 19 ani, SUN a fost căsătorită, fără voia ei, cu paznicul Hyun, care împlinise 22 de ani. Spre norocul ei, Hyun s-a dovedit a fi un soț cumsecade și iubitor.

La 21 de ani, SUN l-a născut pe Eun. La 23 de ani a sosit Ji-Hu, iar la 26 de ani, fiul cel mic, Dae.

Ji-Hu, ajuns fierar în atelierul prințului, s-a căsătorit la 20 de ani cu sclava-țesătoare Jong, o fată de 16 ani. Au avut împreună un băiat numit Jeong și o fată, Hy.

Dae, fiul cel mic, a ajuns negustor pentru mărfurile prințului. La 23 de ani, încă necăsătorit, a fost ucis în China de un grup de hoți.

Fiul cel mare, Eun, a fost numit de prinț ca paznic la grădina de legume. Băiatul avea 17 ani când a refuzat să bată un sclav bolnav. Furios, prințul a poruncit ca Eun să fie pus în lanțuri și biciuit până când își va pierde cunoștința. S-a întâmplat că bietul Eun a decedat în timp ce era biciuit. El nu cunoscuse bătaia până atunci, deoarece nici Hyun și nici SUN nu o foloseau în familia lor. Aflând ce s-a întâmplat cu fiul ei, SUN a leșinat, apoi a rămas fără suflare.

9 februarie 2020

Episodul 15 – Martinus

Episodul spiritual nr.15 îl are ca erou pe romanul MARTINUS. El s-a născut în orașul Roma și a trăit între anii 25-71 (secolul 1 d.Hr.).

Vinicius, tatăl lui MARTINUS, era negustor de mărfuri aduse din Asia Mică și Orientul Îndepărtat. Doamna Alba, soția lui Vinicius, născuse doi băieți. Înainte de MARTINUS murise un băiețel la scurtă vreme după naștere. Niciun membru al familiei lui Vinicius nu a avut știință de carte.

Băiatul a început la 8 ani să își ajute părinții la vânzarea produselor aduse din India, China și Asia Mică: țesături fine, piper, bumbac, pietre semiprețioase.

La 16 ani, a făcut primul drum pe mare în corabia tatălui său, oprindu-se pentru schimb de mărfuri în porturile Seleucia (în vestul Siriei) și Berytus (Beirutul de astăzi). Au revenit acasă după 2 ani.

MARTINUS s-a căsătorit în Roma la 21 de ani cu domnișoara Longina, o fată de 17 ani, fiica negustorului de bijuterii Cassian și a doamnei Paulina. Longina avea un frate mai mare cu 3 ani, numit Florus.

La 20 de ani, ea l-a născut pe Sabinus, iar la 22 de ani i-a dat viața lui Marcus. Sabinus a decedat la 16 ani, bolnav de holeră, în orașul Alexandria din Egipt.

Marcus a devenit negustor pe uscat în peninsulă italică, însoțindu-și tatăl în afacerile lui. Amândoi făceau comerț cu vin, obiecte de metal și sticlă, ceramică de lux, căni și cupe frumos lucrate din bronz sau argint. Marcus s-a căsătorit la 24 de ani cu Tullia, o fată de 17 ani. Au avut doi copii. Fata lor se numea Drusa, iar băiatul, Albua.

MARTINUS a decedat la 46 de ani, în vara anului 71, fiind ucis de hoți în orașul Tarrako (Tarragona), localitate portuară situată în estul peninsulei iberice. MARTINUS avusese iubite ocazionale în multe localități, pe unde a poposit. Unele dintre ele l-au blestemat la despărțire, cum au fost o egipteancă din Alexandria și o arăboaică din Tarrako.

26 februarie 2020

Episodul 16 – Nessa

Episodul spiritual nr.16 o are ca eroină pe suedeza NESSA, care a trăit între anii 84-31 (secolul 1, mileniul 1 î.Hr.). Ea s-a născut într-un trib germanic populat de suioni (suiones), așezat în sudul teritoriului ce aparține astăzi Suediei, în regiunea numită Skania (Skane). Satul se afla în apropierea țărmului Mării Baltice.

Meșterul Hakon, tatăl NESSEI, confecționa în propriul atelier unelte și pluguri cu brăzdar de fier, cuțite, săbii, securi, vase și discuri solare din bronz. Nevasta lui Hakon, gospodina Angroda, născuse trei copii. Cei doi băieți au murit la doar câteva luni, suferind de boli grave. Fata, numită NESSA, a supraviețuit. În familia lui Hakon, nimeni nu avea știință de carte.

Harnica NESSA a învățat de la mama ei să confecționeze haine din piele și blană de animale, dar mai ales căciuli de blană, cărora le dădea mereu alte forme. Bărbații din sat se ocupau cu creșterea vitelor, pescuitul, vânătoarea, aducerea lemnului din pădure, fierăria. Deseori, se urcau în bărcile lor solide și ajungeau cu mărfuri în nordul Europei. Principalul drum comercial era în zona fluviului Elba. De-a lungul apei, soseau din Italia oale de gătit confecționate din bronz, obiecte de sticlă, podoabe de aur, monezi de aur și argint. Femeile din sat cultivau grâu, secară, orz, mei, confecționau haine de in, piele și blană.

NESSA, eroina noastră, a fost luată în căsătorie la 19 ani de negustorul Leifr, un bărbat de 24 de ani. Părinții lui locuiau în același sat cu NESSA. Stigr,

tatăl lui Leifr, era agricultor și vânător. Harnica Grid, nevasta lui Stigr, era mama a trei băieți: Leifr, Skari și Baldr.

NESSA a dat viață unui singur copil, fiului lor, Freyr, la vârsta de 21 de ani. Băiatul a ajuns și el un bun gospodar în sat. S-a căsătorit la 22 de ani cu Sigrun, o fată de 17 ani. Ea a născut trei copii. Fiica lor se numea Eydis, iar băieții, Ulfr și Tofi.

În vara anului 28 î.Hr., Leifr a plecat cu mărfuri spre nordul Europei și nu s-a mai întors. După un an, NESSA a aflat de la un negustor că soțul ei își întemeiase o nouă familie într-un sat de lângă fluviul Elba. După aproape 3 ani, viața ei s-a stins, din cauza supărării, a unei boli grave de inimă și a unui reumatism extrem de dureros.

12 martie 2020

Episodul 17 – Parivan

Eroina episodului spiritual nr.17 este mesopotamianca PARIVAN. Viața ei s-a desfășurat între anii 186-130 (secolul 2, mileniul 1 î.Hr.). PARIVAN s-a născut când Mesopotamia se afla sub stăpânirea Regatului Seleucid. Teritoriul de astăzi al Irakului este aproape identic cu cel al Mesopotamiei antice.

Mesopotamia cuprindea câmpia aluvionară dintre râurile Tigru și Eufrat, limitată la sud de confluența lor și la nord de podișul Armeniei. Agricultură se practica pe acest vast teritoriu încă din epoca neoliticului. În Mesopotamia s-au dezvoltat regatele antice și civilizațiile sumerienilor, akkadienilor, Asiria și Babilonul.

Dominația elenistică a Seleucizilor a durat între anii 312-64 î.Hr. Statul elenistic al Seleucizilor, existent în Orientul Apropiat și Mijlociu, s-a constituit după moartea lui Alexandru cel Mare pe teritoriul fostului Imperiu Persan. La data nașterii eroinei noastre, Regatul Seleucid era condus de suveranul Seleuc IV (Seleucos IV Philopator), care a domnit între anii 187-175 î.Hr..

Satul în care PARIVAN a sosit pe lume se afla pe vastul teritoriu al prințului Samuqan. Poate fi localizat spre sud de actualul oraș Mosul.

Părinții lui PARIVAN, Kabid (tatăl) și Siduri (mama), aveau două fete și un băiat. Lugalme, fiica mai mare, s-a căsătorit la 16 ani cu negustorul Zamug. Au avut împreună trei băieți.

Unicul fiu, Ziyatum, a ajuns luptător în armata prințului Samuqan. A avut două neveste, trei fete și patru băieți. Nimeni din familia lui Kabid nu a avut știință de carte. În schimb, cu toții erau oameni liberi, aflați în slujba prințului Samuqan.

PARIVAN, o fată deosebit de frumoasă, i-a fost dată de nevestă la 15 ani unui nepot al prințului. Fericitul soț, Yarim, era cu 9 ani mai în vârstă decât ea. Bărbatul se ocupa cu negustoria de sclavi, reușind să își mărească averea primită de la părinți. Prințul Marduk, tatăl lui Yarim, era unul din frații prințului Samuqan. Moșiile lor erau apropiate. Doamna Nisaba, soția lui Marduk, era mama unei fete și a doi băieți. Fratele lui Yarim se numea Ludari, iar sora lui, Aralu.

PARIVAN a devenit mamă de două ori. Pe Tabni a născut-o la 18 ani, iar pe Ishtar, fata cea mică, la 22 de ani. Tabni s-a măritat la 17 ani cu un moșier numit Pirhum. Au avut doi băieți, Puzur și Ipqu, plus două fete, Shatu și Humusi.

Ishtar, sora lui Tabni, a decedat la vârsta de 14 ani, fiind grav bolnavă de inimă.

PARIVAN a trecut și ea la cele veșnice după ce a împlinit 56 de ani, în vara anului 130 î.Hr. Avea o boală de stomac ce nu se vindecase cu niciun fel de leacuri. Soțul ei, Yarim, ajuns la 65 de ani, încă mai trăia.

După căsătorie, PARIVAN le-a mulțumit zeilor, zi de zi, pentru norocul de a se fi măritat cu prințul Yarim, un bărbat cumsecade, care a iubit-o enorm. Deși se născuse într-o familie săracă, inima ei era plină de noblețe. Obişnuia să-i ajute pe supușii săraci ai soțului ei cu alimente și diverse leacuri când afla că unii dintre ei erau bolnavi. Îi proteja pe vraci și pe ghicitori, considerând că lucrau spre binele tuturor. Nu lasa pe nimeni să bată sclavii. Dacă o sclavă dorea să se mărite cu un bărbat liber, o elibera de urgență la cererea ei. Deși Yarim era stăpânul absolut al familiei, PARIVAN a știut să își asigure unele drepturi de acțiune, independent de voința lui. Yarim era de acord cu tot ce făcea soția lui, fiindcă avea o încredere absolută în ea.

11 aprilie 2020

Episodul 18 – Durvasas

Episodul spiritual nr.18 îl are ca erou pe indianul DURVASAS. Viața lui s-a desfășurat în perioada anilor 329-264 (secolele 4-3, mileniul 1 î.Hr.). DURVASAS s-a născut în regiunea Punjab, pe teritoriul Indiei, într-o comunitate ce aparținea regelui local Bhaskar.

Triburile de războinici indo-europeni (arieni) au sosit din Asia Centrală în a doua jumătate a mileniului 2 î.Hr.. Au cucerit nordul Indiei până în secolul 5 î.Hr.. Lor li se datorează sistemul celor patru caste și religia brahmanică. Regiunea Punjab, împărțită între India și Pakistan, a fost locuită încă din preistorie. Acolo s-a dezvoltat civilizația de pe fluviul Indus, sub stăpânirea populațiilor ariene. Alexandru cel Mare a atras regiunea în zona de influență elenistică (secolul 4 î.Hr.), ea rămânând pentru multă vreme împărțită în mai multe regate locale.

Invadatorii arieni erau luptători neînfricați. Aveau culoarea pielii albă și erau foarte mândri de forța lor militară. Erau supranumiți „arii”, cuvântul însemnând „nobili, stăpâni”. S-au amestecat de-a lungul timpului cu băștinașii dravidieni, care aveau pielea de culoare foarte închisă. Arieni au rămas cunoscuți în istoria omenirii sub numele de „arieni vedici”, ei fiind creatorii străvechilor texte ale Vedelor, texte care dau cele mai ample informații asupra credințelor și obiceiurilor, asupra vieții lor sociale și de organizare politică.

Erau împărțiți în clanuri și triburi, fiecare trib fiind condus de un rege ereditar, care era în același timp șef militar și judecător suprem. Căpetenia tribului (regele) avea pe lângă el un grup de demnitari, în fruntea căruia se afla marele preot, și de luptători de ale căror păreri trebuia să țină seama.

În fruntea comunității conduse de rege acționa casta brahmanilor, a preoților. Brahmanul era deținătorul tradiției. Se dedica vieții religioase și intelectuale, îndeplinea sacrificiile rituale, transmitea și comenta învățăturile Vedei. Brahmanul era considerat un maestru și chiar un zeu printre oameni. Înconjurat de cel mai mare respect, el putea primi donații, imobile, terenuri, sate întregi. Donația fiind considerată ca o obligație morală, brahmanul își răsplătea donatorii cu promisiunea că vor fi iertați de toate păcatele săvârșite de ei și îi asigura că vor fi răsplățiți chiar și în decursul vieților viitoare.

Tatăl lui DURVASAS, înțeleptul Shankara, era preot brahman la curtea regelui Bhaskar. Tovarășa de viață a lui Shankara, distinsa doamnă Bhadra, născuse un singur copil, pe fiul lor, DURVASAS. Palatul regelui se afla în zona localității de astăzi numită Nabha.

DURVASAS a fost educat de mic în spiritul religiei brahmanice. Speranța tatălui său era că, la vârsta maturității, va ajunge și el preot brahman. La 10 ani, a început să studieze Vedele, iar la 20 de ani era deja bine inițiat. Regele Rakshasa l-a numit preot brahman după vârsta de 30 de ani. Profund dedicat vieții de preot, DURVASAS nu s-a căsătorit. Următorul rege, Kailasa, fiul defunctului rege Rakshasa, l-a păstrat printre sfetnicii lui. DURVASAS a ajuns foarte bogat, moștenind averea tatălui său, dar și datorită numeroaselor donații oferite de membrii comunității.

Avea 43 de ani, când regele Rakshasa, aflat pe patul de moarte, i-a șoptit la ureche să își păstreze adevărata credință brahmanică, să nu se lase ademenit de noile religii pătrunse pe teritoriul țării, budismul și hinduismul. Înțeleptul DURVASAS a plecat dintre cei vii la vârsta de 65 de ani, în urma unor suferințe cardiace îndelungate.

28 aprilie 2020

Episodul 19 – Kasmut

Episodul spiritual nr.19 o are ca eroină pe egipteanca numită KASMUT. Viața ei s-a desfășurat între anii 454-410 (secolul 5, mileniul 1 î.Hr.). KASMUT a văzut lumina zilei într-o familie de agricultori, locuitori ai unui sat apropiat de Memphis. Era în vremea Egiptului faraonic și a dinastiei 27 (525-404 î.Hr.).

Egiptul faraonic luase ființă la începutul mileniului 3 î.Hr., pe valea Nilului. Timp de peste 2000 de ani, a reprezentat leagănul uneia dintre cele mai strălucite civilizații antice. În anul 525 î.Hr., țara a fost cucerită de Persia ahemenidă. Astfel, Egiptul a devenit o satrapie a Imperiului Persan. Suveranii ahemenizi erau și faraoni ai Egiptului.

Orașul Memphis fusese fondat la hotarul dintre Egiptul de Sus și cel de Jos de către faraonul Menes, unificatorul statului. S-a remarcat ca o metropolă religioasă a Egiptului. A rămas de-a lungul anilor principalul centru religios și politic, sediu al armatei și o reședință regală secundară. În mileniul 1 î.Hr., orașul era puternic fortificat pentru a opri, dinspre sud, accesul armatelor dușmane spre delta Nilului.

Părinții eroinei noastre, Sesur (tatăl) și Serk (mama), erau agricultori. Aveau două fiice. KASMUT era cu 6 ani mai mare decât Sitamun. Fata cea mică, Sitamun, a decedat la vârsta de 5 ani, din cauza unei boli digestive.

KASMUT a devenit prezicătoare la vârsta de 7 ani, după ce aflate despre cultul zeului Amon. Se spunea despre zeul Amon că își avea lăcașul în complexul de temple de la Karnak. Era adorat ca învingător al haosului originar și creator al lumii. Zeitățile supuse zeului Amon favorizau practicile magice și divinatorii, sporind influența vrăjitorilor și a preoților, considerați ca fiind capabili să intre în contact cu ele. La fel de importante erau și credințele despre supraviețuirea după moarte și despre un tribunal al morților care orânduia metempsihoza (reîncarnarea sufletului în trupuri de oameni și animale).

KASMUT s-a trezit într-o dimineață, la 7 ani, vorbind de una singură, punând numeroase întrebări unei ființe nevăzute. A ieșit, la răsăritul soarelui, din modesta casă odată cu părinții, privind apoi spre cer și continuând să discute cu cineva. Părinții au crezut, la început, că fata își pierduse mințile. Până la apusul soarelui, au aflat de la ea cât de bogată le va fi recolta, câți copii se vor naște în anul acela, câți oameni vor muri, când vor sosi năvălitorii la porțile cetății Memphis. A mai prezis după aceea de-a lungul timpului că va fi luată ca sclavă, iar sora ei va muri înainte de a se căsători.

Prevestirile fetei au îngrozit satul, dar au stârnit curiozitatea comandantului militar Amerut din Memphis. Trei soldați trimiși de el au năvălit într-o dimineață în locuința părinților lui KASMUT. Au luat fata, spunându-le că nu o vor mai vedea niciodată. KASMUT avea doar 10 ani. Așa s-a și întâmplat.

Au dus-o la Memphis, în palatul lui Amerut, unde au lăsat-o singură, cu un paznic la ușă. A doua zi, dusă în fața stăpânului Amerut, a aflat de la el că devenise sclava lui pe viață și avea datoria până la moarte să îi ghicească despre viitor de câte ori o va chema. Îl interesa în mod deosebit apropierea armatelor dușmane. Au trecut aproape 7 ani, în care sclava KASMUT i-a ghicit stăpânului despre tot ceea ce îl interesa.

Abia împlinise 17 ani, când paznicul de la ușa ei, tânărul Osorhe, în vârstă de 25 de ani, i-a spus că o voia de nevastă și organizase fuga lor. Au reușit să fugă din palat într-o noapte întunecată. Au fost primiți într-o casă de țărani spre sud de Theba. Cu numele schimbate, au locuit în zone pustii, unde trupele ahemenide nu se aventurau.

KASMUT a dat viață la trei copii. Pe frumoasa Sotep a născut-o la 20 de ani. Fata a murit la vârsta de 7 ani, din cauza unei boli de inimă. Primul băiat, Hekib, a sosit la 22 de ani, iar cel de-al doilea, Paser, la 24 de ani.

Speriați de numeroasele prevestiri ale mamei, care visa noaptea soldați năvălind în coliba familiei, Hekib și Paser au fugit de acasă, oprindu-se în Etiopia, după ce Hekib împlinise 17 ani.

Dorul de copiii pierduți a ucis-o pe KASMUT la vârsta de 44 de ani, în anul 410 î.Hr.. După ce și-a îngropat soția în deșert, departe de casă, Osorhe s-a îndreptat spre Etiopia pentru a-și căuta băieții. L-a găsit, după ani de căutări, pe Hekib. Fratele lui murise înecat în Marea Roșie.

24 mai 2020

Episodul 20 – Zinon

Episodul spiritual nr.20 îl are ca erou pe grecul ZINON. El s-a născut în Atena și a trăit între anii 616-572 (secolele 7-6, mileniul 1 î.Hr.).

Orașul Atena, capitala Greciei de astăzi, situată în provincia Atica, a fost un oraș-stat protagonist al istoriei Greciei antice. După o fază arhaică sub regim monarhic, a urmat în secolul 8 î.Hr. un sistem de guvernare aristocrat, care, la început, și-a exercitat funcțiile de conducere prin intermediul arhonților.

Atena a cunoscut în secolele 8-6 î.Hr. o perioadă de acute tensiuni sociale și crize agrare, cu diferențe foarte mari între cultivatori și aristocrația funciară, sărăcia poporului fiind larg răspândită.

Având funcția de arhonte în anii 594-593, Solon a intervenit în plan social și politico-constituțional în favoarea micilor cultivatori, fără a revoluționa vechiul sistem al proprietății ateniene. El a anulat datoriile și a introdus un sistem politic cu funcții atribuite conform venitului, bazându-se pe clasele înstărite. Opera lui Solon nu a rezolvat criza socială și nici nu a asigurat pacea internă.

Solon, celebrul om politic atenian, a trăit între anii 630-560 î.Hr.. În anul 594 primise sarcina de a reforma legislația ateniană pentru a rezolva puternicele conflicte sociale care zguduiau cetatea. După ce a prevăzut o amnistie pentru cei exilați și pentru condamnații politici, a abolit sclavia.

Militarul Fistos din Atena, căsătorit cu doamna Theoni, avea doi băieți. Ektoras, fiul cel mare, avea cu 5 ani mai mult decât ZINON. Ektoras a ajuns marinar. S-a căsătorit la 28 de ani cu Laida, o fată de 18 ani. Au avut doi băieți: Theodis și Valantis.

ZINON a fost înscris de tatăl lui, după ce împlinise 8 ani, la școala pregătitoare pentru militari. La 20 de ani, tânărul ZINON a fost angajat în garda personală a politicianului Solon. Fistos, tatăl băiatului, era văr cu Solon. ZINON i-a fost credincios lui Solon până la moarte.

S-a căsătorit la 26 de ani cu domnișoara Kiriaki, o fată de 18 ani din Atena. Tatăl ei, domnul Zafiris, făcea comerț cu cereale. Doamna Kalia, soția lui Zafiris, era mama a două fete: Kiriaki și Elik.

ZINON și Kiriaki au avut un singur copil, pe fiica lor, Erifili, născută de mama ei la 22 de ani. Fata s-a căsătorit la 19 ani cu moșierul Savinos, un bărbat de 29 de ani. Au avut împreună un fiu, numit Pavlinos.

Erifili avea 14 ani, iar mama ei, 36 de ani, când l-au îngropat pe dragul lor ZINON. La 44 de ani, rănit grav într-o luptă cu trei dușmani ai stăpânului Solon, devotatul ZINON a încetat din viață. Fusesse un om înzestrat cu multe calități deosebite:

- pentru cei dragi, cum erau Solon și familia lui, avea o fidelitate absolută;
- îi era milă de oamenii săraci și suferea enorm când trebuia să îi pedepsească;
- ura crimele, fiindcă văzuse prea multe în scurta lui carieră de luptător;
- de multe ori, evita să ucidă oameni, chiar dacă unii meritau să li se curme viața pentru ticăloșia lor;
- avea o cultură deosebită, ceea ce l-a determinat pe Solon să îi încredințeze funcția de consilier personal.

13 iunie 2020

Episodul 21 – Shams

Episodul spiritual nr.21 îl are ca erou pe sirianul SHAMS. El s-a născut în orașul Damasc și a trăit între anii 774-732 (secolul 8, mileniul 1 î.Hr.).

Istoria Siriei antice se împletește cu cea a civilizației mesopotamiene, feniciene și cu cea a evreilor. În decursul mileniului 2 î.Hr., teritoriul Siriei a suportat dominația egiptenilor în sud și a amoriților, huriților și hitiților în nord. În secolul 9 î.Hr., țara a fost cucerită parțial de Asiria. În anul 732 î.Hr., orașul Damasc a fost supus de asirieni.

Asiria era un stat constituit în nord-estul Mesopotamiei, dezvoltându-se ca unul dintre cele mai puternice imperii ale Orientului antic. Epoca de maximă

înflorire a statului asirian, când a atins apogeul puterii și expansiunii militare, a fost în timpul domniei regelui Tiglatpileser (Tiglat-palasar) III. Aceasta a durat din anul 746 î.Hr. până în 727 î.Hr..

La data nașterii eroului nostru, pe tronul Asiriei se află regele Salmanasar IV (782-772 î.Hr.). Era pe vremea Regatului Asirian Nou. Regele Tiglatpileser III a centralizat sistemul de guvernare și a inițiat o importantă reformă a armatei, prin folosirea cavaleriei în lupte.

Siria plătea un tribut uriaș asirienilor, acesta fiind obținut prin intensa exploatare a populației.

Meseriașul Shakil din Damasc era confecționar de echipamente militare pentru armata siriană. Doamna Yusra, nevasta lui Shakil, născuse doi băieți. SHAMS avea cu 5 ani mai mult decât fratele său, Nur.

Uciderea lui Nur, la 10 ani, de către un hoț pe stradă i-a provocat lui SHAMS un șoc emoțional puternic. La câteva zile după moartea lui Nur, a fugit din Damasc și s-a înrolat în armata asiriană. Avea doar 15 ani. Era pe vremea regelui asirian Ashur-dan III (772-754 î.Hr.).

Până la 42 de ani, a luptat împotriva intereselor țării sale, pentru supunerea localităților comerciale de la țărmul Mării Mediterane. Nu a avut timp să se căsătorească, dar a avut multe iubite prin diverse localități ale Siriei.

În anul 732 î.Hr., un corp de armată asirian, condus de comandantul sirian SHAMS, a intrat în Damasc. Un grup de combatanți localnici l-a recunoscut pe trădătorul SHAMS și l-a ucis.

30 iunie 2020

Episodul 22 - Khuda

Episodul spiritual nr.22 o are ca eroină pe algerianca KHUDA. Viața ei s-a desfășurat între anii 890-854 (secolul 9, mileniul I î.Hr.). KHUDA s-a născut în modesta locuință a părinților ei ce aparținea unui sat (trib) locuit de populație berberă. Tribul respectiv se afla spre sud de localitatea Collo (denumirea actuală), port la Marea Mediterană.

Istoria Algeriei este marcată de prezența populației berbere. Începând cu epoca antică, berberii și-au afirmat în mod constant dorința de independență. Tradițională este și importanța comerțului desfășurat pe țărmul algerian.

Berberii, populație autohtonă din Africa de nord, de tip hamitic, aveau o structură socială tribală și o unitate lingvistică puternică. Erau răspândiți din antichitate de-a lungul întregii zone mediteraneene din Africa. Au primit diverse denumiri: mauri, numizi, getuli etc.

Tatăl KHUDEI, gospodarul Iher, căsătorit cu frumoasa Maseka, avea împreună cu ea trei fete. Cea mare, Metila, avea cu 2 ani mai mult decât Gaya. KHUDA era cu 3 ani mai mică decât Gaya.

La 9 ani, Gaya a fost răpită de pirați și vândută în sudul peninsulei iberice.

Metila s-a căsătorit la 15 ani cu negustorul de vase din lut și aramă numit Massil, un bărbat de 24 de ani. Au avut doi băieți: Urnid și Sedray.

KHUDA a moștenit de la mama ei, Maseka, talentul la pictură. De mică a învățat să picteze vase de lut cu motive florale și mai ales, picioarele și brațele mamei, înainte ca ea să participe la petrecerile tradiționale.

La 17 ani, a fost luată în căsătorie de negustorul marinar Mokrane, un bărbat de 25 de ani, consătean cu ea. Mokrane sosea rar acasă, venind încărcat cu mărfuri și cadouri pentru familie și toate rudele. Părinții lui, gospodarii Faredj (tatăl) și Tanaya (mama) îl aveau numai pe el. Dragostea lor s-a revărsat din belșug asupra celor doi copii născuți de KHUDA. Pe Lunis l-a născut la 20 de ani, iar fetița, Taos, a sosit la 2 ani după Lunis.

KHUDA și-a crescut copii cu ajutorul socrilor. Aceștia i-au dat voie să picteze în continuare oalele de lut făcute de Faredj. Înainte de sărbătorile populare, KHUDA avea misiunea de a picta picioarele și brațele rudelor femei apropiate cu motive florale de diverse culori, folosind vopsele obținute din pulberi de plante.

La 36 de ani, în iarna anului 854 î.Hr., a rămas însărcinată în zilele când soțul ei avea un scurt concediu. Mokrane a plecat în nou pe mare, iar KHUDEI i-a sosit vremea să nască în lipsa lui. Sărmana femeie a murit la nașterea unei fetițe, din cauza infecției puternice. Nici copilul nu a supraviețuit.

Mokrane a ajuns acasă după o lună de la moartea soției, trezindu-se văduv la 44 de ani. Fiul său, Lunis, avea 16 ani, iar fiica, Taos, împlinise 14 ani. După câteva zile de la sosire, Mokrane și-a luat fiul, plecând cu el pe mare. După mai puțin de o lună, corabia a fost atacată de pirați, care i-au ucis pe toți cei aflați la bord.

Orfana Taos a fost ajutată de bunici să facă nunta în sat, la 17 ani, cu gospodarul Bayrru, un tânăr de 23 de ani. Au avut patru copii. Băieții lor se numeau Aylimas și Yula, iar fetele, Djouhar și Mnahu.

19 iulie 2020

Episodul 23 – Kioko

Episodul spiritual nr.23 o are ca eroină pe KIOKO. Ea s-a născut într-o comunitate de indigeni ainu (aino), așezată pe insula japoneză Honshu, în vecinătatea țărmului Mării Japoniei. Astăzi, în acea zonă se află orașul Hirata.

KIOKO a trăit între anii 977-931 (secolul 10, mileniul 1 î.Hr.), în perioada numită Yayoi. Populația formată din vânători-pescari-culegători începuse să se ocupe și de agricultură. Oamenii aveau și preocupări de nuanță mistică. Sentimentele religioase determinau o gândire adulatorie-artistică. Indigenii ainu aparțineau grupului etnic din nord-estul asiatic, fiind înrudită cu eschimoșii. Religia consătenilor lui KIOKO era animistă, cu toții rugându-se la spiritele naturii.

KIOKO era fiica pescarului Isao și a harnicei Miho. Înainte de nașterea ei, pierduseră trei băieți, decedați la scurtă vreme după naștere.

Fetița avea 8 ani când i-au murit părinții, plecați la pescuit pe mare. A ajuns în grija bunicii Maru, o femeie foarte săracă, văduvă din tinerețe. Bunicul murise la vânătoare. Supraviețuiau amândouă din culesul plantelor comestibile, cultivarea câtorva legume pe lângă modesta casă și din pescuit. Plecau în zori cu barca lor micuță, iar zeii le ajutau să se întoarcă la locuința lor cu puțin pește.

KIOKO avea 12 ani când i-a murit bunica, grav bolnavă de inimă. Vecinii Nobuke și Jun i-au întins o mână de ajutor, luând-o la ei pentru căsătorie anticipată cu fiul lor, Koki, un băiat în vârstă de 7 ani. Koki a murit la vârsta de 8 ani, din cauza unei infecții la piciorul drept. Astfel, sărmana KIOKO a rămas văduvă virgină la 13 ani.

A așteptat până la 15 ani, când a luat-o de nevastă gospodarul Shiro, un tânăr de 20 de ani. KIOKO l-a născut la 17 ani pe fiul lor, Ryoko.

Femeia avea 21 de ani, când bărbatul ei, Shiro, a murit la vânătoare. Socrii ei, Oniji și Kaede, i-au luat în grijă, hrănindu-i cu produsele obținute prin munca lor. Socrul Oniji era un foarte bun vânător.

După moartea lui Shiro, KIOKO a trăit fără bărbat până la sfârșitul vieții. Fiul ei, Ryoko, a murit la pescuit. Abia împlinise 16 ani.

KIOKO a supraviețuit până la 46 de ani, fiind răsplătită cu alimente de toți sătenii, bucuroși că femeia fără noroc dansa și invoca mila zeilor la toate sărbătorile tradiționale. Când bărbații sacrificau animale spre mulțumirea zeilor, KIOKO dansa, cânta și plângea. Știa dansurile rituale de la vârsta de 9 ani. Poate că datorită lor supraviețuise cumva, din mila sătenilor.

15 august 2020

Episodul 24 – Kedun

Episodul spiritual nr.24 îl are ca erou pe KEDUN. Viața lui s-a desfășurat între anii 1094-1045 (secolul 11, mileniul 2 î.Hr.). KEDUN s-a născut într-un sat ai cărui locuitori proveneau din migratori umbri, ce fuseseră asimilați de vechea populație băștinașă. Străvechea așezare poate fi localizată astăzi în zona orașului Perugia, situat în regiunea italiană Umbria.

Peninsula italică a fost populată încă din epocile paleolitică și neolitică. Mai târziu, s-a creat în centrul peninsulei o cultură originală și bogată a bronzului. Aceasta era caracterizată prin obiecte de bronz și prin așezări înconjurată cu ziduri de lemn plus șanțuri sau bălți create artificial.

În mileniul 2 î.Hr., Italia centrală (la est de munții Apenini) a fost ocupată de triburile europene ale umbrilor. Aceste triburi s-au amestecat cu triburile mai vechi din acea zonă. Incinerarea morților era un obicei specific umbrilor.

Părinții lui KEDUN proveneau dintr-un neam de umbri. Tatăl lui, numit Marce, era fierar și luptător. Bărbații voinici ai satului aveau de luptat, deseori, cu bandele etruscilor, care voiau să ocupe întreaga peninsulă.

Velia, nevasta lui Marce, îl născuse numai pe KEDUN, după ce pierduse câteva sarcini. Din cauza condițiilor grele de viață, femeile umbrilor pierdeau sarcini, nășteau copii morți sau mureau chiar ele în astfel de situații.

Sub îndrumarea tatălui său, KEDUN a ajuns meșter făurar în bronz, reușind să confecționeze unelte, arme, vase, obiecte de podoabă pentru femei și bărbați. Ajutat de Marce, băiatul a învățat să lupte de la 11 ani cu bâta din lemn tare, ghioaga de bronz, arcul cu săgeți din bronz. Războinicii etrusci erau periculoși, având arme puternice.

KEDUN s-a căsătorit la 22 de ani cu Herna, o fetiță de 16 ani. Kavie, tatăl ei, era un bun luptător. Mama ei, numită Cilnia, născuse doi copii. Herna avea un frate mai mare cu 3 ani, numit Teitu.

La 19 ani, Herna l-a născut pe micuțul Veltur. După 2 ani, a sosit și Cuinte, fiul cel mic.

În comunitatea satului, medicina era practică empirică. KEDUN învățase de la mama lui cum să îngrijească rănilor cu plante și rachiu, dar era convins că rănilor trebuiau tăiate ca să iasă mizeria din ele. Fără să fi învățat de la cineva, năstrușnicul KEDUN și-a pus convingerile în practică. Și-a făcut din bronz cuțite, ace, vergele și clești necesare eventualelor operații. La început, doar familiile răniților muribunzi l-au lăsat să îi chinuiască. KEDUN spăla rănilor cu

rachiu, îl îmbăta pe bolnav, apoi curăța rana de puroi și viermi. Majoritatea celor operați de el reușeau să supraviețuiască.

Nemulțumit pentru că prea multe femei mureau nereușind să nască, vraciul KEDUN s-a încumetat să le ajute, scoțând pruncii din ele. Marele ghinion l-a ajuns după ce împlinise 49 de ani. Tocmai ajutase o femeie să nască și ea își dăduse duhul. Soțul femeii, văzând că nici pruncul nu mai respiră, s-a repezit la vraci și i-a zdrobit țeasta cu o bătă. Era în anul 1045 î.Hr. Trupul nefericitului KEDUN a fost incinerat de urgență.

KEDUN a fost un războinic devenit vraci din dorința de a salva cât mai multe vieți omenești. Ceea ce l-a îndârjit și mai mult să trateze răniții a fost rănirea mortală a fiului cel mare, Veltur, la 17 ani, într-o luptă cu aventurieri etrusci, care încercaseră să intre în sat. KEDUN se născuse cu talentul de a face operații, s-a încumetat să le facă, dar au existat și eșecuri, unul dintre ele aducându-l în pragul morții.

10 septembrie 2020

Episodul 25 – Sambra

Episodul spiritual nr.25 o are ca eroină pe africanca SAMBRA. Ea a trăit între anii 1176-1132 î.e.n. (secolul 12, mileniul 2 î.Hr.). SAMBRA s-a născut într-un trib populat de berberi așezat în vecinătatea țărmului Mării Mediterane. Ulterior, în acea zonă s-a dezvoltat orașul marocan Nador, port la Marea Mediterană.

În porturile marocane soseau de ceva vreme marinari și negustori fenicieni. Originea fenicienilor este necunoscută. În mileniul 2 î.Hr., fenicienii au ocupat câmpia litorală a Libanului, iar în mileniul 1 î.Hr. s-au stabilit în Siria. Fenicienii au devenit prosperi prin comerț și industria de prelucrare, fabricând țesături, sticle, obiecte din metal, bijuterii, sculptând fildeșul și lemnul. Contactele lor comerciale s-au extins până în nordul Africii. Țara înființată de ei se afla pe țărmul estic al Mării Mediterane și se numea Fenicia. Acolo s-au dezvoltat localități comerciale importante, cum era cea numită Tyr.

Părinții eroinei noastre SAMBRA erau berberi marocani. Tatăl ei, numit Bayna, se ocupa cu agricultura și creșterea vietlor. Daya, soția lui Bayna, dăduse viața la două fete. SAMBRA avea cu 4 ani mai mult decât Eya.

Căsătorită la 14 ani cu un marinar fenician din Tyr, Eya a plecat cu el în țara lui, unde a devenit mama a trei băieți.

Pe SAMBRA a luat-o de nevastă, la 15 ani, negustorul fenician Yaba, un tânăr de 23 de ani, care își făcuse o casă aproape de țărmul Mării Mediterane, în zona viitorului oraș Nador. Părinții lui, localnici din Tyr, muriseră când el era copil, în timpul unei epidemii de holeră care a ucis o mare parte din populație. Tot atunci a murit și fratele lui mai mare. Crescut de rude, Yaba a ajuns negustor pe Mediterana. I-a plăcut nordul Marocului și s-a stabilit acolo.

Ajunsă în casa lui Yaba, SAMBRA s-a văzut înconjurată de patru servitoare și doi paznici. În anii următori, aceștia au reprezentat familia ei, fiindcă soțul sosea rar acasă, fiind mereu plecat cu afacerile lui.

La 18 ani, SAMBRA a născut-o pe Kena. După ea, a pierdut trei sarcini. În afară de creșterea fetiței, s-a ocupat cu vânzarea bijuteriilor aduse de soțul ei. Își păstra puține pentru ea, deoarece bijuteriile aduse din Fenicia nu prea îi plăceau. Cei doi paznici ai casei îi aduceau clienți care plăteau bine.

În iarna anului 1132 î.Hr., SAMBRA a rămas din nou însărcinată. Simțindu-se rău cu sarcina, a apelat la ajutorul unei femei-vraci adusă dintr-un sat de berberi aflat în apropiere. Aceasta a tratat-o cum s-a priceput, cu leacuri din plante și descântece. Sarcina ajunsese la 6 luni, iar SAMBRA se simțea din ce în ce mai rău. Soțul ei s-a întors de pe mare când ea se afla în agonie. Născuse un copil mort, avea febră mare, iar starea ei era foarte gravă. A murit în brațele lui Yaba, fiind vegheată și de Kena, fiica lor. La 44 de ani, sufletul sarmanei SAMBRA i-a părăsit trupul vlăguit de chinuri.

7 octombrie 2020

Episodul 26 – Kimila

Episodul spiritual nr.26 o are ca eroină pe asiriana KIMILA, a cărei viață s-a desfășurat între anii 1293-1255 î.e.n. (secolul 13, mileniul 2 î.Hr.). Ea s-a născut în orașul-cetate Assur (denumit ulterior Kala't Serkat), cel mai important centru comercial de pe fluviul Tigru, nucleul în jurul căruia s-a format statul asirian.

Asiria, stat din nord-estul Mesopotamiei, și-a format unul dintre cele mai puternice imperii ale Orientului Antic. Triburile asirienilor, populație nomadă de origine semitică, migrată din sud-vest pe cursul mijlociul și superior al

fluviului Tigru și pe afluenții răsăriteni ai acestuia, au întemeiat, în a doua jumătate a mileniului 3 î.Hr., o serie de orașe-state, cum au fost Assur, Ninive, Urbilum (Arbela).

În timpul vieții eroinei noastre KIMILA, au domnit doi regi din perioada Regatului Asirian Mijlociu: Adad-nirari I (1307-1274) și Shalmanasar I (1274-1244). În acea perioadă, existau cetățeni liberi, constituiți în diverse categorii sociale (preoți, militari, proprietari de pământuri, de manufacturi, negustori, meșteșugari). Toate muncile erau făcute cu sclavi sau cu diverși salariați. Sclavii intrau în proprietatea stăpânilor. Ei puteau fi vânduți, eliberați sau uciși. Datornicii care nu își puteau achita datoriile deveneau sclavii creditorului pe un anumit termen sau fără termen. Înrobirea pentru datorii provocase o puternică inegalitate de avere între clasa stăpânilor de sclavi și masa populației de rând.

Femeile aveau o poziție socială inferioară în comparație cu bărbații. Bărbatul își putea alunga nevasta fără a se îngriji de starea ei materială ulterioară. Fiecare bărbat avea dreptul să își bată aspru nevasta sau chiar să oucidă.

Meșterul fierar din Assur numit Ubar avea o singură nevestă, pe vindecătoarea Tabni. Ea îi dăruise două fete. KIMILA era cu 2 ani mai în vârstă decât Timat. KIMILA avea 5 ani, iar Timat, 3 ani, când tatăl lor a împrumutat mulți bani de la militarul-cămătar Buzur, omul dorind să își construiască o casă mai mare decât cea veche în care trăia cu soția și cele două fiice.

La 3 ani după împrumut, datoria nu a putut fi achitată în întregime. În consecință, paznicii lui Buzur au luat-o în sclavie pe KIMILA. Fetița tocmai împlinise 8 ani. Temându-se că va rămâne și fără Timat, care avea doar 6 ani, nefericitul Ubar a dus fetița la mare depărtare spre sud, într-un sat unde avea niște rude. Acolo i s-a schimbat numele din Timat în Nurat. După un an și jumătate, doi mercenari trimiși de Buzur au găsit-o pe Nurat și au ucis-o, pedepsindu-l astfel pe Ubar, care încercase să îl păcălească pe cămătar.

Ajunsă printre sclavele favorite ale doamnei Sinada, nevasta lui Buzur, KIMILA a învățat de la stăpână să trateze sclavii bolnavi. Buzur nu i-a dat voie să se căsătorească. S-a întâmplat ca iubirea să izbucnească într-un mod nepermis și periculos în sufletul ei când avea peste 20 de ani. Alesul era fiul cel mic al stăpânului Buzur, militarul Sagil. Cei doi îndrăgostiți aveau vârste apropiate și s-au străduit din răspuțeri să își ascundă relația.

În anul 1255, KIMILA avea 38 de ani, iar Sagil, 39 de ani. Trufașul Sagil avea două neveste și trei băieți. O luase pe KIMILA ca sclavă domestică pe vasta lui proprietate, ținând-o izolată de familia lui și de proprii părinți. Fiul cel mare,

Yarim, observându-și tatăl că intră prea des în locuința KIMILEI, a urmărit situația lor. Având certitudinea că tatăl lui, Sagil, era un desfrânat, Yarim i-a dezvăluit totul bunicului Buzur. Acesta nu a stat pe gânduri. Și-a trimis trei mercenari care au ucis-o pe KIMILA.

Nu au scăpat de furia bătrânului bunic nici cei doi fii ai KIMILEI și ai lui Sagil. Uselli avea 16 ani, iar Yahur, 10 ani. Sagil, care își crescuse băieții în secret, a fost pedepsit de tatăl sau prin trei crime, rămase nepedepsite în necruțătoarea lume a celor bogați.

8 noiembrie 2020

Episodul 27 – Alketas

Episodul spiritual nr.27 îl are ca erou pe cretanul ALKETAS, a cărui viața s-a desfășurat între anii 1398-1364 (secolul 14, mileniul 2 î.Hr.). El s-a născut în orașul-cetate Malia (Mallia), situat în nord-estul insulei Creta.

În mileniiile 3 și 2, în Creta s-a dezvoltat cea mai strălucită civilizație a Europei acelor vremuri, civilizația minoică. Existau orașe și sate prospere, drumuri și poduri de piatră, sisteme de canalizare și de aducțiune a apei. Cunoștințele arhitectonice remarcabile erau ilustrate de somptuoșitatea palatelor. Orașele-stat erau reședințe princiare, centre administrative, de cult, meșteșugărești și comerciale. Flota cretană domina Mediterana Răsăriteană, fapt ce poate explica absența fortificațiilor în localitățile de pe insulă.

În mileniul 3, cretanii prelucrau arama, pe care o combinau cu cositor. Civilizația cretană a intrat în prima epocă a bronzului în jurul anului 2700 î.Hr.

Minerul Makis din Malia, căsătorit cu doamna Elik, avea doi băieți. ALKETAS era cu 2 ani mai mare decât fratele lui, Sotos. După ce a împlinit 4 ani, Sotos a făcut o infecție digestivă și a murit. Makis, Elik și ALKETAS nu aveau știință de carte.

Deși era un om liber, Makis lucra într-o mină de cupru aflată în proprietatea suveranului care stăpânea orașul Malia. În mină munceau prizonieri de război și condamnați de drept comun, deveniți cu toții sclavi. Makis era un fel de șef de echipă, supraveghind munca sclavilor.

Fratele lui Makis, numit Iessai, era meșteșugar în aramă. Dorind să învețe și el această meserie, ALKETAS a început de la 8 ani să își ajute unchiul la

munca lui. ALKETAS a învățat de la unchiul Iessai să facă arme și unelte din bronz.

Dintre toate popoarele mediteraneene, cretanii erau renumiți în toate meșteșugurile, în special în domeniul metalurgiei. Minele de cupru de pe insulă aveau galerii verticale și orizontale. Minereul era topit la 1200 de grade în cuptoare acționate cu foale. Pentru a obține bronzul, cretanii aduceau cositor din Fenicia, Siria și Anatolia. Cu scopul de a obține aliaje cât mai rezistente, cretanii tratau cuprul cu plumb, nichel sau zinc.

Minerii, topitorii și turnătorii erau constituiți în corporații. Fiecare corporație își avea zeii săi și obiceiul de a practica inițieri secrete. Toți lucrătorii erau convinși că, pentru a stăpâni focul, aveau nevoie să fie înzestrați cu puteri supranaturale.

ALKETAS s-a căsătorit la 20 de ani cu Vaya, o fată de 16 ani. La 19 ani, Vaya a născut-o pe fiica lor, Rhais. Vaya avea 30 de ani, iar Rhais, 11 ani, când l-au pierdut pe dragul lor ALKETAS. Aflându-se în atelierul său metalurgic, ALKETAS a suferit un accident grav, care i-a oprit cursul vieții. Scoțând din cuptor o piesă încinsă, a scăpat-o din mâini, iar aceasta i-a zdrobit și i-a ars tălpile picioarelor. Nenorocitul s-a stins în chinuri cumplite, care au durat câteva zile.

Doamna Vaya, rămasă văduvă, s-a căsătorit la 36 de ani cu servul (sclavul) Kimon, un tânăr de 32 de ani, lucrător la o mină de cupru. După căsătoria lor, Kimon a fost eliberat din sclavie. Nu au avut copii.

Pe fata ei, Rhais, Vaya a măritat-o la 17 ani cu negustorul Tomai, un tânăr de 21 de ani. Cei doi soți au avut doi băieți: Set și Fivos.

4 decembrie 2020

Episodul 28 – Ukhepa

Episodul spiritual nr.28 o are ca eroină pe UKHEPA. Viața ei s-a desfășurat între anii 1476-1428 (secolul 15, mileniul 2 î.e.n.). UKHEPA s-a născut într-un trib populat de hurriți, populație străveche care a contribuit la formarea poporului armean.

Hurriții erau un popor antic din Caucaz și Mesopotamia inferioară, originari din regiunea de la est de fluviul Tigru și la sud de lacul Van. Ei cunoșteau folosirea calului și a carelor de luptă cu două roți. Încă din mileniul 3

și începutul mileniului 2 î.Hr., triburile hurrite erau cele mai răspândite pe teritoriul Armeniei, ca și în Mesopotamia de Nord și în estul Asiei Mici. Acestea, împreună cu triburile kuti, chati (hati), kashka, etiuni, hyksos, au devenit componente de bază ale poporului armean. Leagănul poporului armean este considerat regiunea lacului Van din Anatolia centrală. Astăzi, această regiune se află pe teritoriul Turciei. În mileniul 2 î.Hr., podișul muntos armean era locuit în cea mai mare parte de hurriți.

Locuitorii satului în care s-a născut UKHEPA se ocupau în principal cu creșterea vitelor: oi, cai, capre, vaci. Femeile știau să prelucreze laptele, făcând unt și brânză. Casele erau simple colibe. Pentru păstrarea alimentelor, bărbații făceau din lut oale, câni, ulcioare. În zona vechiului sat, a apărut după mulți ani, orașul turcesc Gevas, aflat pe țărmul sudic al lacului Van.

Gospodarul Mashur, tatăl eroinei noastre, căsătorit cu gospodina Yara, avea doi copii. UKHEPA era cu 3 ani mai în vârstă decât fratele ei, Satar. Acesta, ajuns negustor și luptător, s-a căsătorit la 22 de ani cu Kiya, o fată de 16 ani. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Ibal.

UKHEPA iubea toate animalele de lângă casă, cu deosebire caii și oile. Din pieile de oaie făcea cojoace, iar din lână, haine groase pentru iarnă.

La 17 ani, părinții i-au dat-o de nevastă gospodarului luptător Shag, un tânăr de 23 de ani, fiul oierului negustor Aqar și al harnicei Uprat. Shag avea un frate mai tânăr cu 4 ani, numit Epuk.

La 20 de ani, UKHEPA l-a născut pe Zakira, unicul copil. Băiatul a învățat de mic să lupte la sol și pe cal cu bâta, sulița și o sfoară de care se legau pietre. În satul lor, toți copiii, fete și băieți, învățau de mici să devină buni luptători. Comunitatea tribului și granițele satului aveau mereu nevoie de apărare împotriva atacurilor unor războinici sosiți din munți sau de pe apa lacului Van. Femeile tinere luptau alături de războinicii satului atunci când comunitatea lor se afla în pericol.

UKHEPA a rămas văduvă la 40 de ani. Soțul ei, Shag, a fost prădat și ucis pe o cărare de munte în timp ce ducea alimente unui trib prieten. După câteva zile, un cioban l-a găsit fără haine și mărfuri, aruncat într-o râpă. Văduva UKHEPA și fiul ei orfan, Zakira, au jurat răzbunare, așa cum era datina străbunilor hurriți, și au pornit în căutarea criminalilor. Nu i-au găsit și au revenit acasă.

UKHEPA și-a reluat treburile gospodărești, ajutată de fiul ei. Zakira s-a căsătorit la 23 de ani, cu Taduk o fată de 16 ani, care i l-a dăruit pe fiul lor, Yaria. Zakira, ajuns un bun luptător, l-a inițiat pe fiul său în practicile de luptă,

explicându-i băiatului că un membru al familiei care a fost ucis trebuie răzbunat de către urmașii lui, fete sau băieți.

UKHEPA a luptat până la moarte alături de războinicii tribului. Fiul ei, Zakira, și nepotul ei, Yaria, i-au pedepsit pe asasinii lui Shag, ucigându-le urmașii. UKHEPA a avut zile să afle de uciderea fiului unuia dintre hoții care îi prădaseră soțul.

Obosită de viața dură pe care o avusese de mic copil, a închis ochii pentru totdeauna la 48 de ani, în iarna anului 1428 î.Hr.

4 ianuarie 2021

Episodul 29 – Malik

Episodul spiritual nr.29 îl are ca erou pe MALIK. El s-a născut în orașul Ur și a trăit între anii 1588-1531 (secolul 16, mileniul 2 î.Hr.).

Orașul Ur se afla în Mesopotamia, fiind cea mai strălucită metropolă a civilizației sumeriene. A fost o așezare locuită de la sfârșitul mileniului 5 î.Hr.. La începutul mileniului 3 î.Hr. a cunoscut o rapidă prosperitate, ca un centru meșteșugăresc și comercial, apoi ca o forță politică de primă importanță a Sumerului. În timpul primei dinastii (sec. 26 î.Hr.), întemeiată de Mesannepadda, și a celei de-a treia (2212-2004 î.Hr.), fondată de Ur Nammu, orașul Ur a unificat sub autoritatea sa întregul Sumer. Cucerit în 2004 î.Hr. de elamiți, orașul a fost reconstruit, intrând în sfera de influență a cetăților Isin, apoi Larsa.

În secolul 18 î.Hr. a fost încorporat în imperiul creat de Hammurabi, regele Babilonului. În următorul mileniu, Ur a rămas reședința unor guvernatori provinciali și, în același timp, un important centru religios al Mesopotamiei. Ruinele străvechiului oraș Ur se afla astăzi în sudul Irakului, la mică distanță de fluviul Eufrat.

Părinții lui MALIK, numiți Dakos și Shala, erau negustori vestiți în Ur. Amândoi vindeau bere și pânză țesută de Shala. Berea o prepara Dakos. Shala dăduse viață la doi băieți. MALIK avea cu un an mai mult decât fratele său, Aruku.

Ajuns negustor de țesături, Aruku s-a căsătorit la 22 de ani cu Zirra, o fată de 19 ani. Au avut o fiică, numită Sunat.

MALIK, băiat deosebit de harnic și neastâmpărat, a învățat să țeasă pânza și să prepare berea. La 10 ani, transporta produsele la casele celor bogați: nobili, preoți și afaceriști.

S-a căsătorit la 25 de ani cu Davke, o fată de 16 ani, orfană de ambii părinți, uciși de o molimă care bântuise prin oraș. Davke l-a născut pe Zikar la 19 ani, iar pe Atir, la 23 de ani.

Zikar, ajuns fabricant și negustor de bere, s-a căsătorit la 22 de ani cu Marki, o fată de 17 ani. Au avut o fiică, Ruba, și un fiu, Gamil.

Atir, fratele lui Zikar, croitor talentat, s-a căsătorit la 26 de ani cu Ellat, o fată de 16 ani. Au avut trei băieți: Girsu, Nebo și Ulam.

MALIK și-a continuat obiceiul de a prepara berea chiar și după ce băieții lui au ajuns oameni maturi, stăpâni pe câștigurile lor. Dorind să își sporească averea, MALIK a învățat să ghicească viitorul. Un ghicitor din oraș, care devenea foarte priceput după ce consuma bere cumpărată de la MALIK, l-a inițiat în descifrarea semnelor de pe ficatul de oaie și pe cele apărute la suprafața apei dintr-o cupă, după ce turna ulei în ea. MALIK mai reușea să descifreze forma norilor de fum apărute prin arderea unor esențe. Prin aceste practici, MALIK afla voința zeilor în privința comerțului său. La fel ca prietenul lui, ghicitorul Ukin, MALIK avea nevoie să consume multă bere pentru a-și afla viitorul.

Ajunsese la 57 de ani prea gras și alcoolic, stare fizică neprielnică ficatului și inimii lui. A încetat din viață în ultima lună a anului 1531 î.Hr., din cauza bolilor de care suferea. Soția lui, Davke, rămasă văduvă la 48 de ani, a mai trăit 10 ani după pierderea soțului. Îl iubise mult pe MALIK, un soț cumsecade, iar ea îi iertase toate păcatele.

3 februarie 2021

Episodul 30 – Liam

Episodul spiritual nr.30 o are ca eroină pe chinezoiaica LIAM. Viața ei s-a desfășurat în perioada anilor 1681-1630 (secolul 17, mileniul 2 î.Hr.). LIAM s-a născut într-un sat ce aparținea moșiei unei rude a regelui Taijia, care stăpânea nordul și centrul Chinei. Regatul se numea Shang. Stăpânul teritoriului cuprins între fluviul Huang He și localitatea numită astăzi Handan, unde se afla și satul eroinei noastre, purta numele de Zan. Era căsătorit și avea șase copii.

Gospodarul Yating, căsătorit cu harnica Zhi, avea un singur copil, pe frumoasa LIAM. Nimeni din familia lui Yating nu avea știință de carte. El muncea toată ziua în grădina de zarzavaturi și cereale a boierului, iar Zhi îngrijea viermii de mătase, torcea firele și țesea o minunată pânză de mătase naturală.

LIAM dorea de mică să picteze pe oase și pe pânză de mătase, așa cum făcea mătușa Lin, sora mamei Zhi. De la mătușa Lin a învățat să își facă vopsele din plante și să picteze așa cum dorea. Pe LIAM o fascinau ochii oamenilor, mai ales ai copiilor. Avea în permanență oase spălate de mama ei și bucăți de mătase, pe care picta ochi înconjuțați de flori. Se străduia mereu să redea în picturile ei puritatea din ochii copiilor.

LIAM avea 16 ani când părinții i-au dat-o de nevastă negustorului consătean Chen, un tânăr de 22 de ani. Tatăl lui, Xun, era agricultor. Mama lui Chen, numită Nuan, născuse doi băieți. Chen era mai mare cu 4 ani decât fratele lui, Fen.

Chen obișnuia să facă schimb de mărfuri cu locuitorii de pe malul fluviului Huang He, ajungând de multe ori la apa golfului Bohai.

Era foarte mândru de soția lui, spunând tuturor că LIAM picta ochii zeilor din Cer. I-a adus carapace de broaște țestoase, pe care învățații Chinei scriau diverse texte. Bucuroasă, LIAM a început să picteze pe carapace ochi și flori.

La 19 ani, LIAM a născut-o pe micuța Bao. După 3 ani, a sosit și Ya, surioara lui Bao.

Căsătorită la 17 ani cu agricultorul Min, un tânăr de 19 ani, Bao a născut doi băieți: Fen și Yan.

Ya, sora lui Bao, s-a măritat la 15 ani cu negustorul Chun, care avea 22 de ani. Ea a născut trei copii. Fiica lor se numea Chao, iar băieții, Qiu și Zhi.

LIAM a decedat la vârsta de 51 de ani, grav bolnavă de rinichi. Anii de muncă șezând pe podea și pictând i-au ruinat sănătatea. În iarna anului 1630 î.Hr., durerile de oase și rinichi i-au oprit cursul vieții. Soțul ei, Chen, a mai trăit 4 ani, fără să își ia altă nevastă. A preferat să se ocupe de nepoții lui.

8 martie 2021

Episodul 31 – Anot

Episodul spiritual nr.31 îl are ca erou pe laponul ANOT. El a trăit în Laponia norvegiană în perioada anilor 1791-1744 (secolul 18, mileniul 2 î.Hr.).

Satul populat de laponi în care s-a născut ANOT se afla în apropierea Fiordului Ofot. În continuarea acestuia era Fiordul de Vest, a cărui apă provenea din Oceanul Atlantic. În zona vechii aşezări lapone s-a dezvoltat oraşul norvegian Narvik.

Tatăl lui ANOT se numea Gappe, iar mama lui, Virba. Gappe şi Virba au avut trei băieţi, dintre care numai ANOT a supravieţuit. Fraţii lui mai mici au decedat la scurtă vreme după naştere.

ANOT a crescut în umbra tatălui său, ajungând un vânător iscusit şi neînfricat precum Gappe. A învăţat treptat, pe măsură ce creştea, să vâneze găşte sălbatice, foci, vulpi, lupi, reni, urşi polari, elani. Când vremea era potrivită, mergea şi la pescuit. Morsele erau foarte preţioase pentru colţii lor de fildeş şi oasele bune la confecţionarea harpoanelor folosite la vânătoare.

Arma tradiţională folosită la vânatul mamiferelor terestre şi marine, chiar şi la pescuit, era skottal-ul. Acesta era compus dintr-o săgeată de fier prevăzută cu două pene metalice dispuse lateral, plus alte accesorii, formând un fel de harpon.

Vânătoarea de elani se petrecea rar, din cauza dificultăţilor ei. Elanul, un animal falnic, trăia retras în păduri sălbatice şi în insule izolate, aflate pe mari întinderi de apă. Animalele vâdate erau legate de paturi din crengi şi târâte până în sat. Drumul de întoarcere putea să dureze şi 2-3 zile.

ANOT s-a căsătorit la 25 de ani cu Nasti, o fată de 16 ani. Tatăl ei, meseriaşul Vulle, confecţiona arme pentru vânătoare. Mama ei, Livli, dăduse viaţa la trei fete: Ikka, Ruvsa şi Nasti.

La 19 ani, Nasti l-a născut pe Ranso, iar la 22 de ani, a sosit şi Lejo. Băieţii şi-au imitat tatăl în toate preocupările lui zilnice. Ajunşi buni vânători şi pescari, s-au grăbit la însurătoare.

Ranso s-a căsătorit la 20 de ani cu Kare, o fată de 18 ani. Ea l-a născut pe Ville.

Fiul cel mic, Lejo, s-a căsătorit la 21 de ani cu Ristin, o fată de 16 ani. Au avut un fiu, numit Nilpa.

ANOT şi-a pierdut viaţa la 47 de ani, în iarna anului 1744 î.Hr., fiind ucis de un elan în timp ce se pregătea să îl atace. Rămăsese fără Nasti, soţia lui, în

urmă cu 5 ani. Femeia fusese răpusa de durerile insuportabile provocate de reumatismul care o chinuia din tinerețe.

ANOT avea un curaj deosebit, nu se temea de moarte. Își puna viața în pericol la fiecare expediție de vânatoare pentru a-și hrăni familia cu carne din belșug.

Avea premoniții. Presimțea schimbarea vremii, simțea după miros apropierea animalelor bune de vânat, ghicea felul animalului și cât era de periculos. Atunci când elanul l-a călcat în picioare, ANOT, cuprins de o puternică durere de cap, nu apreciasse bine distanța dintre el și animal.

3 aprilie 2021

Episodul 32 – Senet

Episodul spiritual nr.32 o are ca eroină pe prințesa egipteană SENET. Viața ei s-a desfășurat între anii 1886-1850 (secolul 19, mileniul 2 î.Hr.).

SENET a trăit în perioada Regatului Mijlociu (2000-1700 î.Hr.) și a dinastiei a 12-a (1991-1786 î.Hr.), când Egiptul a cunoscut apogeul său politic și cultural. Dinastia a 12-a a asigurat una dintre cele mai prospere și strălucite epoci ale Egiptului. Capitala statului era stabilită în apropierea oazei Faium, la El-Lisht.

SENET era fiica regelui Sesostriș II (Khakheperre), care a domnit între anii 1895-1878 î.Hr.. Mama lui SENET era Kheta, una dintre surorile lui Sesostriș II.

În privința vieții private, regele avea privilegiul poligamiei. Dintre soțiile lui, își alegea una pe care o declara drept regina oficială. Pentru a păstra puritatea sângelui regal, regele putea să își ia drept soție pe una dintre surorile lui sau chiar pe una dintre fiicele lui. În plus, întreținea un harem cu multe slave frumoase.

SENET avea un frate mai tânăr cu 5 ani, numit Usur. Împreună cu mama lor, au locuit într-un palat din apropierea celui regal, pe terasa căruia se vedea apa Nilului. Grădina palatului avea plante decorative și colivii cu păsări exotice. SENET și Usur au fost educați de doi scribi de la palatul regal, slujitori devotați, posesori ai unei vaste culturi atotcuprinzătoare a trecutului și prezentului țării lor. SENET a crescut în mare belșug, cu o alimentație bogată, cu haine și bijuterii create numai pentru ea.

Fata se născuse cu darul ghicitului. La porunca regelui, avea voie să ghicească numai pentru membrii familiei.

După ce împlinise 16 ani, SENET a refuzat cinci oferte de căsătorie. Nu i-a plăcut pe tinerii nobili care o voiau de soție. L-a iubit pe scribul Utet, un bărbat frumos, pe care tatăl ei nu l-a vrut de ginere. Nefericita prințesă ajunsese la 36 de ani tot nemăritată, când regele a obligat-o să se căsătorească tocmai cu fratele ei, Usur.

Tânărul militar Usur împlinise 31 de ani, își slujea tatăl cu un devotament absolut și dovedea un comportament dur, intolerant cu cei care nu îi făceau pe plac. Pe SENET o plesnise de multe ori când fata încercase să îl convingă să nu mai fie atât de agresiv.

Cum nu putea să treacă peste voința tatălui lor, SENET a decis să moară de bunăvoie, în loc să fie decapitată. Și-a procurat o plantă extrem de otrăvitoare și i-a mestecat frunzele amare până când i s-a făcut rău. În ziua următoare, au început pregătirile pentru a i se asigura sufletului ei viața veșnică.

25 mai 2021

Episodul 33 – Katuzi

Eroul povestirii nr.33 este hittitul KATUZI. Viața lui s-a desfășurat între anii 1976-1922 (secolul 20, mileniul 2 î.Hr.). KATUZI s-a născut într-un sat din nordul Anatoliei cu populație hittită.

Ocupațiile principale erau agricultura, pescuitul și războaiele cu triburile rivale. Triburile hittitilor erau de origine indo-europeană. În jurul anului 2000 î.Hr., au invadat Anatolia (actuala Turcie) prin nord-vestul Mesopotamiei. Și-au construit un regat și o capitală, numind-o Hattusa. În locul vechii localități hittite Hattusa (Hattusas) s-a construit orașul Bogazkoy din Turcia.

Familia lui KATUZI era foarte săracă. Tatăl lui, numit Telpinu, avusese cu nevasta sa, Taruna, patru copii. Băiatul, KATUZI a supraviețuit. Surorile lui, trei la număr, au decedat la vârste mici. Pentru a scăpa de sărăcie, Telpinu și-a dus băiatul în Hattusa, la conducătorul armatei pentru a ajunge și el războinic. KATUZI avea atunci 12 ani. Devenit militar, a participat la prima luptă cu un trib rival la vârsta de 16 ani.

La 20 de ani a reușit să își construiască propria locuință, aproape de țărmul Mării Negre. S-a căsătorit la 21 de ani cu Paia, o fată de 17 ani. Au avut doi băieți. Paia l-a născut pe Aias la 20 de ani, iar pe Rundu, la 23 de ani.

Aias, ajuns luptător, a fost ucis la 17 ani în sudul Anatoliei. Rundu a rămas în satul natal. Era pasionat de pescuit și negustoria cu localnicii de la malul Mării Negre. Căsătorit la 22 de ani cu Sama, o dată de 16 ani, a avut împreună cu ea o fiică, numită Usta.

Fiind necesari mulți cai pentru războaie, KATUZI și-a format un grup de luptători tineri care se ocupau cu creșterea și antrenarea cailor de luptă. Unii dintre cai erau nevoiți să tragă carele de război. O parte dintre luptători erau sclavi capturați din diverse lupte. Cei care se aflau în carele de luptă (ostașul, scutierul lui și conducătorul) hotărau rezultatul bătăliei, primind partea cea mai mare din pradă: prizonieri de război, vite și alte bunuri.

KATUZI și-a pierdut viața la 54 de ani, din cauza unei boli de stomac, provocate de carnea stricată consumată în ultima luptă. Soția lui, Paia, a rămas văduvă la 50 de ani.

23 iunie 2021

Episodul 34 – Lugame

Episodul spiritual nr.34 o are ca eroină pe sumerianca LUGAME. Viața ei s-a desfășurat între anii 2080-2045 (secolul 21, mileniul 3 î.Hr.). LUGAME s-a născut într-un sat de agricultori aflat în vecinătatea orașului-cetate Suruppak. Acest oraș era situat între fluviile Tigru și Eufrat, în sudul Sumerului, teritoriu ce aparține astăzi țării numite Irak. Părinții eroinei noastre erau și ei agricultori. Se numeau Etana (tatăl) și Nigal (mama).

Suruppak era așezat spre nord, la mică distanță de marea cetate Lagaș, de care depindea în multe privințe. Pământurile care înconjurau cetatea Suruppak erau distribuite parțial țăranilor liberi. Marea parte a terenurilor agricole aparțineau templului și regelui.

Părinții lui LUGAME erau agricultori-proprietari. Pentru buna desfășurare a lucrărilor agricole, își irigau terenul, foloseau vite de tracțiune și un plug. Patru luni pe an făceau muncă obligatorie pe terenul agricol al templului din apropiere, primind drept recompensă orz, grâu moale, lână. Țăranii aveau voie să meargă la pescuit în apele din apropiere.

Mama Nigal dăduse viață la cinci copii. Primul născut, LUGAME, a supraviețuit, scăpând ca prin minune de o boală digestivă la vârsta de 4 ani, fiind tratată de femeia-vraci a satului, Euli, sora mamei Nigal. Cei trei băieți plus o fetiță, născuți după LUGAME, au decedat la vârste mici. Băieții, Uselli, Magir și Gamil, au murit înainte de a împlini 2 ani. Surioara lor, Aruku, a încetat din viață la două luni după naștere.

LUGAME suferea cumplit la pierderea fiecăruia dintre frații ei. La 6 ani, și-a rugat mătușa să o facă vindecătoare. Euli a primit-o în coliba ei, unde trata sătenii bolnavi. Mergeau împreună în zonele mlăștinoase dintre Tigru și Eufrat, unde culegeau plante considerate vindecătoare în tradiția populației sumeriene.

La 16 ani, LUGAME a fost luată în căsătorie de agricultorul Utu, un tânăr de 23 de ani, consătean cu ea. La 19 ani, LUGAME l-a născut pe Sidu. La 21 de ani a născut-o pe Abi, iar pe Iștar, la 3 ani după Abi. Iștar a decedat la 4 luni, iar Abi, la un an. Tratamentele aplicate cu disperare de mama lor nu le-au salvat viața. LUGAME ajunsese la ideea că zeii nu voiau să îi salveze copiii.

Avea 35 de ani când i s-a îmbolnăvit și soacra, Kaina, cu dureri mari la stomac. LUGAME i-a dat bolnavei fierturi din plantele deja folosite la tratarea unor oameni din sat. Kaina nu dădea semne de vindecare. Disperată, LUGAME a fiert o plantă necunoscută, primită de o femeie din sat de la un negustor ambulant sosit din Lagaș. I-a dat bolnavei o cantitate mică din fiertură. Soacra Kaina a mai trăit până la apusul soarelui. LUGAME a băut restul din licoarea blestemată, murind și ea în aceeași zi. Avea doar 35 de ani. Furios, Utu, soțul nefericitei vindecătoare, l-a căutat pe negustorul din Lagaș și l-a ucis.

Sumerianca LUGAME, dornică de a se face utilă în privința vindecărilor, folosea tot felul de plante, sperând că unele dintre ele vor avea un efect binefăcător asupra bolnavilor. Deoarece nu credea cu fanatism în bunăvoința zeilor, nici ei nu o ajutau în practica vindecărilor. Avea har de vindecătoare, dar nu aflase destule metode terapeutice cu adevărat eficiente. Obiceiul de a gusta toate fierturile înainte de a le oferi bolnavilor sau după aceea era nociv și i-a devenit fatal.

14 iulie 2021

Episodul 35 – Hazip

Episodul spiritual nr.35 îl are ca erou pe caucazianul HAZIP. Viața lui s-a desfășurat între anii 2191-2134 (secolul 22, mileniul 3 î.Hr.). HAZIP s-a născut într-un trib așezat la nord de munții Caucaz, în zona unde s-a construit mai târziu localitatea Nalcik. Astăzi, orașul Nalcik aparține Republicii Kabardino-Balkarska, aflată în sudul Rusiei, având graniță comună cu Georgia.

Tribul din care făcea parte familia lui HAZIP era o comunitate veche matriarhală. Preocupările de bază ale locuitorilor erau agricultura, creșterea vitelor, vânatoarea, pescuitul, olăritul, confecționarea unor obiecte din aramă, argint, piatră și agat.

Gospodarul Malad, tatăl lui HAZIP, îndeplinea funcția de șef de trib (căpetenie). Dira, nevasta lui Malad, era mama a doi copii. HAZIP avea cu 4 ani mai mult decât sora lui, Arra. Fata avea 16 ani când a luat-o de nevastă olarul Saraz, un tânăr de 22 de ani. Au avut doi băieți: Arazi și Vaha.

HAZIP a învățat meseria de meșter făurar. A reușit să confecționeze vase din argint, rozete și topoare de aramă, ace cu gămălie din aramă și argint. Mai știa să facă lame zimțate din aramă care serveau ca tăișuri la seceri, cuțite, pumnale, furci și lănci cu mâner, din aramă.

La 25 de ani avea o casă nouă, cu pereții din nuiele împletite, lipite cu lut. Și-a luat-o de nevastă pe frumoasa Naha, o fată de 17 ani din satul său. Părinții fetei erau agricultori și crescători de vite. Tamir (tatăl) și Rami (mama) o aveau numai pe ea.

Naha l-a născut pe Agar la 20 de ani. Băiatul a devenit crescător de vite, agricultor, vânător și pescar. S-a căsătorit la 21 de ani cu Amir, o fată de 16 ani. Au avut două fiice: Susa și Dila.

HAZIP avea 29 de ani când tatăl său, Malad, a fost ucis la vânatoare de un animal furios. Comunitatea tribului l-a desemnat pe HAZIP drept succesor al tatălui său la funcția de șef. Avea multe activități în fiecare zi, fiind obligat să supravegheze toate muncile desfășurate în perimetrul satului, să participe la vânatoare, pescuit și la toate festivitățile.

După primirea funcției, a renunțat la lucrul în atelier și a vândut toate obiectele metalice făcute de el. A primit numeroase cadouri din partea sătenilor, obiecte de care avea nevoie în gospodărie, plus bijuterii. A strâns o avere considerabilă, pe care i-a dat-o în mare parte, fiului său. Astfel, HAZIP și Agar, împreună cu familiile și rudele lor, au reprezentat primii membri ai aristocrației tribului. Deveniseră cei mai bogați membri ai comunității.

HAZIP era un șef autoritar, sever chiar, având un comportament lipsit de agresivitate. Era înzestrat cu puterea convingerii, bucurându-se de respectul tuturor sătenilor. Prin obiceiul schimbului de mărfuri cu alte triburi, după HAZIP au devenit aristocrați și alți săteni.

I-a sosit vremea să plece la odihnă veșnică la vârsta de 57 de ani, în iarna anului 2134 î.Hr. Era grav bolnav cu oasele și plămâni.

8 august 2021

Episodul 36 – Tuvar

Episodul spiritual nr.36 îl are ca erou pe dunăreanul TUVAR. Viața lui s-a desfășurat între anii 2276-2225 (secolul 23, mileniul 3 î.Hr.). TUVAR s-a născut într-un trib, o așezare cu zeci de familii, situată la nord de Dunăre, în zona Dobrogei.

Trăind în perioada epocii de bronz, sătenii se ocupau cu agricultura, vânatoarea, creșterea animalelor, comerțul și confecționarea unor obiecte din aramă. Cuprul și cositorul, metale componente ale bronzului, erau aduse din munții metaliferi ai Carpaților. În Balcani apăruseră primele centre de prelucrare a metalelor. Bronzul era utilizat la obținerea armelor, uneltelor, obiectelor casnice, obiectelor de podobă, a unor instrumente muzicale folosite cu ocazia ceremoniilor religioase rituale.

Populația din zonele de câmpie, cum era ținutul Dobrogei, locuia în case lungi din lemn. Așezările erau puternic fortificate pentru a descuraja atacurile hoților și ale răufăcătorilor. Meșteșugarii fierari, cei care obțineau producția de bronz, își îngropau produsele în locuri ascunse pentru a evita să fie jefuite. Ascundeau topoare, pumnale, unelte agricole.

Principala rută comercială a bronzului pornea din Munții Carpați. Mergea spre vest, de-a lungul Dunării, prin trecătorile Alpilor spre Italia, Franța și spre nordul Europei, unde era faimos și drumul chihlimbarului. Bronzul era schimbat pe chihlimbar.

Epoca bronzului a deschis epoca războaielor. Bronzul crea noi averi, o circulație terestră și maritimă intensă, inclusiv pe apele curgătoare. Tot în epoca bronzului a evoluat agricultura. Brăzdarele din bronz ale plugurilor permiteau o mai bună lucrare a pământurilor, urmată de o productivitate mai mare. Bogăția locuitorilor provenea din agricultură și din comerțul cu bronz,

chihlimbar, cereale, arme perfecționate, dar și din capturi de război, activități meșteșugărești și de transport. S-a dezvoltat tâlhăria, ca metodă de îmbogățire rapidă, încurajată de circulația intensă pe drumuri, pe căile fluviale și cele maritime. Localitățile bogate se fortificau, devenind adevărate cetăți.

Meșteșugarul Piepo, tatăl lui TUVAR, era făurar în bronz. Nevasta lui, Teria, născuse doi băieți. TUVAR, fiul cel mare, avea cu 2 ani mai mult decât Nebel. Ajuns meșteșugar în bronz și negustor, Nebel s-a căsătorit la 28 de ani cu Ambe, o fată de 16 ani. Au avut o fiică, Palle, și un fiu, Zyra.

TUVAR a învățat să facă obiecte din bronz împreună cu tatăl lui. La 17 ani, a pornit de-a lungul Dunării spre vest, având spre vânzare obiecte din bronz. A revenit acasă la 20 de ani.

La 21 de ani s-a căsătorit cu Palyce, o fată de 17 ani. Tatăl ei, Tipor, era agricultor. Mama ei, Rone, o născuse numai pe ea. După căsătoria cu Palyce, TUVAR a renunțat la drumurile comerciale. A preferat să se ocupe de agricultură și fierărie.

Palyce l-a născut pe fiul lor, Daizun, la 22 de ani. Băiatul a ales negustoria de-a lungul Dunării. S-a căsătorit la 24 de ani, cu un an înaintea morții tatălui său. Nevasta lui, numită Dryo, era cu 6 ani mai tânără decât el. Au avut doi băieți: Danos și Rigo.

TUVAR ajunsese un bun făurar în bronz, agricultor, negustor și luptător. Nu refuza nicio cerere de ajutor din partea sătenilor. A muncit la fortificațiile din jurul satului și la construcția unor case. Nu avea dușmani. Totuși, se temea de hoți. Și-a înconjurat gospodăria cu un val de pământ. Ascunsese sub casă unelte și podoabe din bronz. Mereu pregătit de luptă, avea la îndemână arme din bronz făcute de el.

TUVAR a încetat din viață la 51 de ani, în vara anului 2225 î.Hr. Boala de piele, luată de pe unelte și din apa Dunării, în care se spăla și își spăla uneltele, l-a chinuit timp de câteva luni, până când l-a răpus.

28 august 2021

Episodul 37 – Nigal

Episodul spiritual nr.37 o are ca eroină pe sumerianca NIGAL. Ea a trăit în perioada anilor 2390-2361 (secolul 24, mileniul 3 î.Hr.). NIGAL s-a născut într-un sat ce aparținea de orașul-cetate Lagaș. Ruinele orașului Lagaș se află astăzi în sudul Irakului, în provincia Dhi-Qar.

Orașul-stat Lagaș, din Mesopotamia meridională, se afla pe un curs de apă ce lega Tigrul de Eufrat, reprezentând una dintre metropolele civilizației sumeriene. Întemeiat în mileniul 4 î.Hr., Lagaș cunoaște în timpul dinastiei fondate de Ur-Nanșe o remarcabilă afirmare politică și înflorire economică și culturală între anii 2500-2350 î.Hr..

În Lagaș, cei mai puternici oameni erau, după rege, aristocrația, funcționarii superiori ai regelui și preoții. Funcționarii regali din Lagaș cereau impozite de la preoți, corăbieri, pescari, păstori, agricultori independenți, lucrători ai pământurilor ce aparțineau aristocrației, meseriași de la sate și din oraș. Reprezentanții clasei dominante îi jefuiau, prin impozite exagerat de mari, pe soldații proveniți din popor, chiar și pe cei care apărau templele. Aristocrația înșela poporul la perceperea impozitelor prin cămătărie și recurgerea la acte de violență împotriva tuturor celor săraci, a văduvelor și orfanilor. Din populația săracă făceau parte sclavii, dar și miile de oameni liberi care nu se bucurau de drepturi depline.

Muncitorul Sangas, tatăl eroinei noastre, lucra la întreținerea instalațiilor de irigații. Nevasta lui Sangas, numită Timar, trudea pe terenul agricol al templului din apropierea satului. Timar născuse două fete. Cea mare, NIGAL, avea cu 2 ani mai mult decât sora ei, Rajni. Căsătorită la 17 ani cu agricultorul Ubak, de 22 de ani, Rajni a devenit mama a trei băieți: Zambi, Neral și Enil.

NIGAL a muncit de mică în agricultură alături de mama ei. S-a căsătorit la 18 ani cu Menun, un bărbat de 26 de ani, luptător în oastea care proteja templul. Părinții lui Menun, Nigisu (tatăl) și Arvia (mama), erau consăteni cu NIGAL și lucrau pe pământurile templului. Menun avea un frate numit Sinkas.

NIGAL l-a născut pe Namu la 20 de ani. Iqu a sosit la 3 ani după Namu.

În vara anului 2361 î.Hr., a izbucnit un conflict sângeros între armata poporului, formată din locuitorii satelor care înconjurau orașul Lagaș, ajutată de apărătorii templului, și rivala acesteia, armata aristocrațiilor din Lagaș. Motivul revoltei îl reprezentau impozitele împovărătoare cerute de aristocrația posesoare a unor terenuri agricole imense, aceasta având puterea de a-i exploata și pe preoții templelor. Armata celor bogați, trimisă din Lagaș în satele răsculate, a ucis numeroși localnici.

NIGAL a fost ucisă de trei soldați, alături de soțul ei. Copiii lor, Namu, în vârstă de 9 ani, și Iqu, în vârstă de 6 ani, au fost salvați de bunicul Sangas (tatăl lui NIGAL), fiind ascunși de preoții din templu. NIGAL împlinise 29 de ani, iar soțul ei, 37 de ani.

24 septembrie 2021

Episodul 38 – Kir

Episodul spiritual nr.38 o are ca eroină pe KIR. Viața ei s-a desfășurat între anii 2488-2446 (secolul 25, mileniul 3 î.Hr.). KIR s-a născut într-un trib așezat în zona de stepă numită astăzi Depresiunea Caspică, în apropierea confluenței dintre fluviul Volga și Marea Caspică. În acea regiune, s-a construit mai târziu orașul Astrahan, aflat astăzi pe teritoriul Rusiei.

KIR a trăit în epoca eneolitică. Locuitorii tribului de care aparținea familia lui KIR se ocupau cu vânătoarea, pescuitul, creșterea animalelor domestice, metalurgia în bronz, comerțul cu triburi caucaziene.

Tatăl lui KIR se numea Taz. Era un gospodar harnic, bun vânător, agricultor și crescător de animale. Elut, nevasta lui Taz, născuse patru copii. A rămas în viața numai KIR. Două fetițe și un băiețel au murit în primele luni după naștere.

Casele din sat, construite din lemn, erau lungi și puternic fortificate pentru a descuraja atacurile hoților și ale răufăcătorilor. Meșteșugarii își îngropau în pământ obiectele din bronz cu speranța că nu vor fi furate.

Lui KIR îi plăceau armele de vânătoare, dar se temea foarte tare de lupi. În schimb, prefera să pescuiască în Volga. Tatăl ei o ducea uneori să pescuiască în Marea Caspică.

KIR presimțea la vânătoare apropierea animalelor, iar la pescuit, a peștilor mari. După ce împlinise 6 ani, grupul de vânători o lua cu ei ca să le poarte noroc. KIR avertiza vânătorii de apropierea unor animale periculoase. Pescarilor le spunea când se apropia furtuna. Bărcile lor ușoare se puteau răsturna ușor.

KIR avea 16 ani când a luat-o de nevastă consăteanul Seihan, un tânăr de 24 de ani. El lucra ca făurar în bronz. Obişnuia să confecționeze topoare, pumnale și alte arme, obiecte casnice, obiecte de podoabă, unelte agricole.

KIR a dat viață la trei copii. Cele două fetițe au murit la naștere. Băiatul, numit Uzur, născut la 23 de ani, a supraviețuit. La fel ca tatăl lui, Uzur a devenit vânător, pescar, dar mai ales făurar în bronz. Îi plăcea să facă arme de vânătoare și de luptă cu posibili năvălitori din stepă sau veniți pe apă.

Uzur s-a căsătorit la 25 de ani cu Arbu, o fată de 18 ani. Au avut două fiice: Așa și Kopi.

KIR s-a temut toată viața de lupi și de lup a murit. În iarna anului 2446 î.Hr., a fost ucisă de un lup flămând ajuns lângă casă. Abia împlinise 42 de ani.

11 octombrie 2021

Episodul 39 – Enapay

Episodul spiritual nr.39 îl are ca erou pe indianul lakota numit ENAPAY (2579-2535 î.Hr.). El s-a născut într-o colibă pe teritoriul Americii de Nord, zonă aflată astăzi între statele americane Dakota de Sud și Iowa. În apropierea vechiului trib de indieni lakota se găsește locul unde s-a construit orașul Sioux Falls. Comunitatea în care a trăit eroul nostru aparținea marelui trib indian Sioux, care avea trei diviziuni: Santee, Yankton (sau Nakota) și Lakota.

Tatăl lui ENAPAY, șamanul Mankato, avea trei băieți împreună cu nevasta lui, numită Skah. Fiul cel mare, ENAPAY, era cu 3 ani mai în vârstă decât fratele Tahatan. Fiul cel mic, Hanska, era cu 3 ani mai tânăr decât fratele Tahatan.

La 22 de ani, Tahatan și-a luat-o de nevastă pe Zonta, o fată de 16 ani. Ea a născut șapte copii, patru fete și trei băieți.

Hanska avea 20 de ani când și-a adus-o în coliba pe Ojinji, o fată de 17 ani. Au avut șase copii, două fete și patru băieți.

ENAPAY avea 28 de ani când tatăl lui, șamanul Mankato, a încetat din viață. Conform tradiției, fiul cel mare, ENAPAY a primit funcția de șaman. Avea deja două neveste. Pe Kimimela a luase la 19 ani, când fata avea 15 ani. Ea a născut doi băieți: Hotah și Mato. La 23 de ani, ENAPAY și-o luase pe Wichapi, fata având 14 ani. Au avut patru fiice: Chumani, Ehawee, Ptaysan și Dowanho.

Indienii din tribul condus de ENAPAY aveau multe treburi:

- își făceau arme pentru apărare, luptă și vânatoare;
- își procurau prin vânatoare hrana necesară supraviețuirii;
- se ocupau cu meșteșugul construcției colibelor și amenajarea unor peșteri subterane destinate locuitorilor mai săraci;
- își confecționau hainele care îi apărau de frig.

Existența indienilor lakota era firească, neexistând nicio contradicție între ei și natură, în ciuda unor manifestări neprietenoase ale naturii. Manifestările naturale precum tunetul, trăsnetul, ploaia, zăpada, toate veneau din ceruri. Neînțelegerea fenomenelor cosmice cu care se confruntau a impus respect și teamă pentru tot ceea ce venea din Ceruri. Indienii lakota venerau tot ce venea din Ceruri ca pe ceva misterios, puternic, sacru, fără început și fără sfârșit. Cerurile și tot Universul au fost denumite „Marele Spirit”.

Șamanii indieni lakota erau numiți „oameni sfinți” deoarece se credea că puteau influența puterile Universului, acționând asupra fenomenelor naturii – Soarele, Luna, vântul, tunetul, și asupra duhurilor invizibile, unii dintre șamani

fiind adevărați inițiați, așa cum era și eroul nostru, ENAPAY. Conform tradiției lakota, fiecare nou-născut primea un duh protector care îl păzea de duhurile rele. Acesta îl însoțea până la moarte, conducându-l și după moarte în lumea care era considerată aceeași din care venise la naștere, pe Pământ. Indienii lakota considerau că și obiectele aveau câte un duh.

Șamanul ENAPAY își fuma Pipa Sfântă, luând astfel legătura cu Marele Spirit. Fumul ei purta rugăciunile intonate în cursul ritualului către Cer, prin care indienii își transmiteau mesajul de bine al tuturor rudelor tribale, pentru a câștiga bunăvoința Marelui Spirit. Ca șaman, ENAPAY avea datoria de a îndruma tinerii să plece în lume, în căutarea norocului. Conform tradiției, tinerii trebuiau să călătorească departe, până când găseau o colină înaltă unde vor sta o vreme izolați, rugându-se și postind. Se dorea ca drumul acesta să fie făcut de mai mulți tineri, împreună.

Șamanul ENAPAY și-a trimis cei doi băieți la drum lung, iar ei nu s-au mai întors în sat. Pe fete le-a păstrat în apropierea lui, găsindu-le bărbați harnici. I-au dăruit 17 nepoți.

ENAPAY a încetat din viață la 44 de ani, din cauza unei răceli la plămâni. Era în geroasă iarnă a anului 2535 î.Hr..

28 octombrie 2021

Episodul 40 – Mogo

Episodul spiritual nr.40 îl are ca erou pe australianul MOGO. El a trăit între anii 2683-2644 (secolul 27, mileniul 3 î.Hr.). MOGO s-a născut într-un trib de aborigeni așezat într-o pădure deasă, în apropierea lacurilor Dey Dey și Maurice (denumiri actuale). Regiunea în care se aflau se numește astăzi Australia de Sud.

Principalele ocupații ale localnicilor erau vânătoarea, culesul roadelor pământului, pescuitul. Tatăl lui MOGO se numea Tuki. Nevasta lui Tuki, mama Jandi, născuse patru băieți. Trei dintre ei au decedat la câteva luni după naștere, din cauza înțepăturilor de insecte. A supraviețuit doar MOGO.

Băiatul a învățat de mic să participe la eforturile zilnice ale bărbaților, având drept scop principal procurarea hranei. Avea simțul mirosului foarte dezvoltat. A reușit să învețe cum trebuie să imite sunetele scoase de păsări și animale, reușind astfel să se apropie mult de pradă și să o doboare cu sulița.

La vârsta adolescenței, tatăl lui l-a învățat să folosească bumerangul. Acesta era o bucată de lemn curbat, utilizată la dirijarea animalelor spre capcane. Prada o reprezentau animalele uriașe wombat, păsările emu și cangurul roșu. Bărbații obișnuiau să înconjoare animalele cu perdele de foc. Cenușa obținută era folosită la fertilizarea solului. Membrii tribului își respectau cu strictețe zona unde locuiau, plus terenul de vânătoare și izvorul de unde se alimentau cu apă. Colibele aveau formă conică. Erau consturite din crengi, peste care erau așezate straturi făcute din coajă de copac și iarbă.

MOGO, eroul nostru, și-a luat-o de nevastă la 20 de ani pe Kadla, o fetiță de 16 ani din tribul său. La 21 de ani, Kadla a născut primul băiat, care a primit numele de Kari. După 2 ani, a sosit și Matari, fratele lui Kari. Băieții au rămas să trăiască în apropierea părinților. S-au căsătorit cu fete din satul lor și au avut în total șapte copii.

MOGO, la fel ca toți membrii tribului, avea credința că tot ce există în natură, ființele vii și cele plecate dintre cei vii, fuseseră create de strămoșii din trecutul îndepărtat. Cei dispăruți dintre cei vii continuau să trăiască în tărâmurile sacre, dispunând de puteri supranaturale.

Reprezentările religioase ale aborigenilor din sudul continentului erau de natură totemică, având animale și păsări pe care le venerau. Totemul tribului în care trăia MOGO era cangurul. Ceremoniile și ritualurile religioase constau în dansuri rituale și incantații care slăveau viața și le cereau strămoșilor protecție și ajutor. Toți consătenii lui MOGO credeau în reîncarnarea spiritului fie în alte ființe vii, fie în obiecte, cum erau stâncile și râurile.

Cei care se pricepeau la artă executau desene și gravuri în peșteri și pe stânci. MOGO a lăsat în urma lui pentru posteritate numeroase spirale, linii drepte, dungi șerpuitoare, romburi și imaginile degetelor sale, scrijelite pe pereții unor peșteri din apropiere.

La 39 de ani, MOGO a fost ucis de un cangur furios, în timp ce se întorcea din peștera lui preferată. S-a întâmplat în vara anului 2644 î.Hr..

15 noiembrie 2021

Episodul 41 – Bede

Episodul nr.41 o are ca eroină pe BEDE (2790-2742 î.Hr.). Ea s-a născut într-un sat neolitic așezat în zona de vărsare a fluviului Amur în golful Amir,

aproape de golful Sahalin. Astăzi, acel teritoriu se afla în sud-estul Rusiei. Locuitorii satului trăiau în orânduirea comunei primitive.

Gospodarul Kenti, tatăl lui BEDE, avusese împreună cu nevasta lui, Ekla, patru copii. Au decedat, din cauza frigului, doi băieți și o fetiță.

Locuințele sătenilor erau săpate în pământ. Relațiile dintre ei se bazau pe rudenie de sânge și economia colectivă. Principalele ocupații erau vânătoarea, pescuitul, prelucrarea pietrei și olăritul. Fiecare familie respecta regulile ginte matriliare. Situația femeii era dominantă, ea având un rol important în viața comunității. La vânătoare participau numai bărbații. Foloseau arcul cu săgeți, topoare din piatră, cuțite și alte unelte ascuțite. La pescuit puteau merge și femeile. Se deplasau în bărci primitive, făcute cu ajutorul topoarelor din piatră. Călătoreau dintr-un golf în altul și traversau apa golfului Amur pentru a ajunge pe insula Sahalin, unde făceau schimb de produse cu locuitorii de acolo.

Pe lângă bordeiele de sub pământ, sătenii își construiau magazii și uscătorii de pește. Vetrele se aflau în interiorul bordeielor, iar în bordeie separate erau amenajate atelierele. Obiectele din ceramică, lucrate de bărbați, aveau ornamente compuse din motive în formă de spirale, pictate sau incizate, iar altele erau decorate cu benzi late și romburi.

BEDE a învățat să pescuiască și să prepare hrana. La vânătoare nu avea voie să meargă. Fata avea 15 ani când părinții i-au dat-o de nevastă lui Avik, un tânăr de 19 ani. El construia bărci, mergea la vânătoare și la pescuit. Frații și părinții lui muriseră când el avea doar câțiva anișori, din cauza frigului puternic al iernilor geroase.

BEDE l-a născut pe Ahar la 17 ani. După Ahar a pierdut trei sarcini. Ahar, băiat foarte harnic, a devenit vânător, pescar și olar. La 22 de ani, și-a luat-o de nevastă pe Irgif, o fetiță de 16 ani. Au avut două fiice: Ilen și Iska.

În vara anului 2742 î.Hr., BEDE a plecat la pescuit în apa golfului Amur. Avik, bărbatul ei, era plecat la vânătoare. Un val puternic i-a răsturnat barca, iar ea s-a înecat în apa rece ca gheața. Avea 48 de ani.

Un element dominant al personalității sale era lipsa fricii. Ea nu se temea de boli, de animalele sălbatice, de fenomenele naturii. Obişnuia să pescuiască pe vreme zburcumată de ploaie, vânt, ger. Iarna pescuia la copcă. BEDE era stăpâna absolută a propriei familii. Bărbatul îi respecta toate poruncile, la fel și fiul ei.

4 decembrie 2021

Episodul 42 – Agis

Eroul episodului nr.42 este AGIS. Viața lui s-a desfășurat între anii 2884-2835 î.e.n. (secolul 29, mileniul 3 î.Hr.). AGIS s-a născut și a trăit într-un sat aflat lângă apa Rinului. Astăzi, în acea zonă se găsește localitatea Rees, în regiunea Nordrhein, pe teritoriul Germaniei.

AGIS și familia lui au trăit în perioada numită cultura Glockenbecher. În acea perioadă, toți locuitorii Europei au interacționat cultural. Răspândirea acestei culturi s-a produs rapid pe întregul continent european, datorită folosirii cailor în deplasările la mare distanță. Numele culturii provine de la vasele de lut caracteristice care, întoarse cu gura în jos, semănau cu niște clopote. În limba germană, Glocke înseamnă clopot, iar Becher, pahar.

Vasele de lut, decorate cu linii și șnururi, fără toarte, erau folosite pentru băut zilnic și la înmormântările însoțite de anumite ritualuri. Calul și alcoolul au ajutat la dezvoltarea civilizației în acea perioadă. Locuitorii obțineau alcool sub forma unei băuturi asemănătoare miedului, aromatizate cu ierburi și fructe.

Tatăl lui AGIS, olarul Odov, făcea vase din ceramică, destinate folosirii în propria gospodărie și schimbului cu alte produse, în sat sau în alte localități de pe malul Rinului. Nevasta lui Odov se numea Heva. Femeia născuse trei copii. AGIS a rămas în viață, iar o fetiță și un băiețel au murit la scurtă vreme după naștere.

AGIS a învățat de la tatăl lui să confecționeze oale din ceramică și pumnale din fier, să prindă cai sălbatici și să îi domesticească. S-a dovedit isteț la minte și priceput la schimbul de mărfuri cu negustorii care soseau în sat. La 22 de ani, băiatul avea propria casă și patru cai, îmblânziți de el. Caii îl ajutau să călătorească repede de-a lungul Rinului pentru relații comerciale.

La 24 de ani, AGIS și-a luat-o de nevastă pe Hildura, o fată de 18 ani, din satul său. Părinții ei, Frider (tatăl) și Brenhila (mama), aveau și un fiu, numit Ebor.

La 21 de ani, Hildura a născut-o pe Ciberg, iar la 25 de ani, pe Gevira.

Ciberg a fost luată de nevastă la 16 ani și dusă în alt sat de către negustorul Ulas, un tânăr de 20 de ani. Au avut doi băieți: Undo și Eiruk.

Gevira a rămas în satul natal, alături de soțul ei, luptătorul Theric, un tânăr de 24 de ani. Au avut un fiu, Hunil, și două fiice, Agisa și Vintha.

AGIS a încetat din viață la 49 de ani, în anul 2835 î.Hr., vara, fiind ucis de doi hoți pe malul Rinului în timp ce transporta mărfuri destinate vânzării.

28 decembrie 2021

Episodul 43 – Rilope

Am ajuns la episodul spiritual nr.43. Eroina povestirii este prințesa troiană RILOPE. Ea s-a născut în cetatea Troia și a trăit între anii 2970-2926 (secolul 30, mileniul 3 î.Hr.). Era în perioada numită de arheologi Troia I, cea mai veche dintre cele prin care a trecut această cetate.

Troia era o reședință princiară fortificată așezată la 5-6 km de litoralul Mării Egee și la egală distanță de strâmtoarea Dardanele. Astăzi, ruinele cetății Troia se află pe coasta de vest a Turciei. Troia I semăna cu un sat format dintr-un șir de case lungi, împrejmuite de un zid construit din piatră brută. Zidul avea bastioane dreptunghiulare și o poartă principală, una dintre primele de acest fel din Asia Mică. Ocupațiile de bază ale troienilor erau agricultura, creșterea animalelor, pescuitul și apărarea cetății de dușmani.

Principele Pyrasus era stăpânul întregii cetăți. Avea două neveste: Derie și Anassa. Derie o născuse pe RILOPE. Anassa îi dăruise stăpânului doi băieți: Phasis și Zorus, amândoi mai mici ca vârstă decât sora lor, RILOPE. Rivalitatea dintre cele două neveste se transmitea și în rândul copiilor. RILOPE își iubea frații, dar ei o urau pentru că era fată și nu avea obligația de a participa la războaie. Pyrasus își iubea toți copiii. Din cauză că întreaga familie locuia în același palat, izbucneau certuri în fiecare zi.

RILOPE a fost luată în căsătorie la 16 ani de războinicul Aenus, un tânăr de 24 de ani. Părinții lui locuiau în Troia. Lamus era îngrijitor de cai la palat, iar Idoce, nevasta lui, era servitoarea mamei Derie. Aenus nu avea frați.

RILOPE a născut-o pe Orece la 18 ani. Fata a vrut să ajungă amazoaică, luptând alături de Aenus, tatăl ei, pentru apărarea cetății, de la 16 ani. A fost ucisă într-o luptă la 19 ani. Au murit și frații lui RILOPE, Phasis și Zorus, într-o luptă la țarm cu o oaste de aventurieri sosiți de pe mare.

RILOPE fusese educată de părinți în mod corespunzător unei fiice de luptător. În perioada copilăriei, ea sfida moartea, crezând că oamenii curajoși nu vor fi uciși de dușmani. După ce i-au murit frații, a început să se teamă de moarte. Phasis și Zorus îi apăreau în vise și îi spuneau că o iubiseră ca frați, dar o necăjeau deseori pentru că se născuse prințesă și nu avea voia să participe la războaie.

RILOPE avea 37 de ani când a fost ucisă și Orece. Pierderea unicului copil i-a provocat sărmanei mame o disperare din care nu și-a mai revenit. Boala de inimă, începută după aruncarea trupului neînsuflețit al sărmanei Orece în apa mării de către pirații care o capturaseră, a fost mult prea mult pentru biata

mamă. Unul dintre ucigași avusese grijă să elibereze un luptător troian cu promisiunea că îl va anunța pe principe de batjocorirea nepoatei lui.

La 44 de ani, grav bolnavă de inimă, RILOPE a încetat din viață. Era în vara anului 2926 î.Hr..

29 ianuarie 2022

Episodul 44 – Tahuti

Eroul povestirii nr.44 este egipteanul TAHUTI. Viața lui s-a desfășurat între anii 3086-3035 (secolul 31, mileniul 4 î.Hr.). Era în perioada Regatului Timpuriu, prima dinastie.

TAHUTI s-a născut într-un sat aflat la est de lacul Nasser. Părinții lui erau agricultori liberi, posesori ai unui lot personal. Tatăl lui TAHUTI se numea Sorhe, iar mama lui, Nub. Cei doi soți mai aveau un fiu, Kete, cu 4 ani mai tânăr decât TAHUTI.

Ajuns agricultor și negustor pe Nil, Kete s-a căsătorit cu o fată din Assuan, numită Hirah. La nuntă, mirele avea 25 de ani, iar mireasa, 17 ani. Hirah a născut două fete: Espeh și Khera.

TAHUTI a muncit de mic pe terenul agricol și în gospodăria părinților. A cultivat cereale, in, legume, viță-de-vie, pomi fructiferi. Doi boi și un asin trăgeau plugul de lemn, iar oamenii lucrau cu săpăliga.

TAHUTI s-a căsătorit la 22 de ani cu Tarse, o fată de 18 ani, adusă din Assuan. Părinții ei, Padiah (tatăl) și Kia (mama), erau și ei agricultori. Tarse era unicul lor copil.

La 20 de ani, Tarse l-a născut pe Suero. Băiatul a ajuns agricultor și negustor pe apa Nilului. S-a căsătorit la 26 de ani cu Betre, o fată de 17 ani. Ea a născut doi băieți: Eruka și Marepa.

Suero împlinise 10 ani când întreaga familie s-a mutat în Assuan. O secetă puternică le distrusese culturile, iar foamea era pe cale să îiucidă. Au reușit să cumpere un lot agricol, iar viața lor a reintrat în normal. Părinții munceau în gospodărie, iar cei doi fii, Hirah și TAHUTI, plus nepotul Suero, plecau cu barca pe Nil până în apropierea deltei pentru a face comerț.

La 51 de ani, TAHUTI s-a îmbolnăvit de malarie și a murit. Era în vara anului 3035 î.Hr..

17 februarie 2022

Episodul 45 – Nigba

Eroina povestirii nr.45 este prințesa NIGBA. Viața ei s-a desfășurat între anii 3177-3120 (secolul 32, mileniul 4 î.Hr.). NIGBA era unicul copil al regelui Itarsu din Kiș și a nobilei Bilis.

Kiș era un oraș-stat în Mesopotamia centrală, una dintre cele mai vechi așezări urbane sumeriene. Corespunzătoare străvechiului Kiș este localitatea irakiană Tall al-Uhaimer. Denumirea de „rege de Kiș” a fost purtată ulterior ca titlu onorific de numeroși regi mesopotamieni.

NIGBA s-a născut cu obsesia pentru culoarea albă. Această culoare se potrivea cel mai mult sufletului ei, plin de bunătate și înțelepciune. Ea purta numai îmbrăcăminte de culoare albă. Avea grijă ca sevitoarele să fie și ele îmbrăcate în alb. Caleașca NIGBEI, de culoare albă, era trasă de patru cai albi.

La 19 ani, s-a căsătorit cu luptătorul Zurin, un bărbat de 27 de ani, comandantul armatei personale a regelui Itarsu. La 23 de ani, NIGBA l-a născut pe Zamara. La 18 ani, Zamara era deja un războinic neînfricat, în armata bunicului, regele Itarsu. De la mama lui a învățat, încă din copilărie, eleganța gesturilor, a exprimării, compasiunea pentru oamenii săraci care munceau din greu pentru a spori averea celor bogați.

Zamara s-a căsătorit la 29 de ani cu nobila Kisare, o fată de 17 ani. Au avut doi fii: Arbat și Maruk.

După căsătoria cu Zurin, NIGBA a interzis pedepsirea sclavilor prin tortură în reședința și pe domeniul soțului ei. Una dintre marile ei preocupări era aceea de a proteja sclavii și muncitorii săraci, liberi, care trudeau pentru bunăstarea ei și a întregii familii. Obișnuia să viziteze atelierele unde meșteșugarii munceau ca fierari, olari, țesători, armurieri. Odată la câteva zile, trecea călare pe terenurile agricole ale soțului, discutând cu țăranii pentru a le afla necazurile și a-i ajuta cât se putea.

Populația din zona statului Kiș o poreclise „Zeița înțelepciunii”. NIGBA a încetat din viață la vârsta de 57 de ani, în vara anului 3120 î.Hr., în urma unui atac de cord.

Strănepotul fiului ei Arbat, luptătorul Sargon I, a înființat Imperiului Akkadian. Acesta a fost primul mare imperiu al Orientului Antic. Sargon I (2371-2315 î.Hr.) a pus bazele unui stat care se întindea de la Golful Persic la Marea Mediterană. Orașul Kiș, cel în care se născuse Sargon I, era și el inclus în vastul Imperiul Akadian.

23 martie 2022

Episodul 46 – Abran

Episodul spiritual nr.46 îl are ca erou pe ibericul ABRAN. El a trăit între anii 3291-3254 (secolul 33, mileniul 4 î.Hr.). ABRAN s-a născut într-un trib din sudul Peninsulei Iberice, așezat spre nord de localitatea Almeria. Era în perioada istorică numită Epoca Cuprului (Almeria).

Epoca Almeria a apărut în sudul coastei mediteraneene a Spaniei, fiind marcată de o cultură neolitică târzie. Printre trăsăturile caracteristice ale acestei culturi se află: mormintele megalitice, utilizarea uneltelor de cremene și a toporiștilor din cupru, dar și ciudatul cult în centrul căruia se afla o zeitate reprezentată mereu cu ochi disproportionat de mari. Artiștii din zona Almeria scrijeleau deseori numai ochi în piatră. Considerau că ochiul reprezenta o zeitate atotvăzătoare. Cultul zeiței cu un ochi se răspândise pe întreaga Peninsulă Iberică.

Părinții lui ABRAN, Frasco (tatăl) și Belen (mama), erau agricultori. După sosirea micului ABRAN în familie, Belen a mai născut doi băieți, care au decedat la scurtă vreme după naștere. ABRAN a lucrat de mic în agricultură, alături de părinții lui. Deseori admira pietrele pe care sătenii sculptaseră ochii mari ai zeiței care le proteja comunitatea. Unchiul Rafe (fratele mamei Belen) l-a învățat să scrijelească ochi pe pietrele mai mari.

ABRAN s-a căsătorit cu Eska, o fată de 16 ani, la vârsta de 24 de ani. Era marea lui iubire. O văzuse crescând și o așteptase până când părinții i-au dat-o de nevastă. Eska avea 18 ani când a născut un copil mort. S-a stins și ea după câteva ore de agonie.

ABRAN s-a șocat după pierderea soției. Zi de zi, stătea lângă câte un bolovan și sculpta ochii superbi ai fostei soții. Era convins că Eska ajunsese o zeiță care îl veghea din înaltul Cerului. Părinții lui îi dădeau de mâncare ca să nu moară de foame.

ABRAN a încetat din viață la 37 de ani, în vara anului 3254 î.Hr.. I se răsturnase un bolovan peste piciorul drept, care i-a strivit talpa piciorului. Rana s-a infectat, iar în scurtă vreme i-a adus obștescul sfârșit.

21 aprilie 2022

Episodul 47 – Habika

Episodul 47 o are ca eroină pe HABIKA. Viața ei s-a desfășurat între anii 3386-3341 (secolul 34, mileniul 4 î.Hr.). HABIKA s-a născut într-un trib de meșteșugari așezat în apropierea Nilului, la marginea deșertului Nubiei. Astăzi, în acea zonă se afla localitatea Kosha, situată în nordul Sudanului.

Părinții HABIKĂI erau oameni liberi. Tatăl ei, meșterul Afola, muncea la o mină de aur din deșert. Marka, soția lui Afola, născuse patru copii. Înainte de HABIKA, au murit doi băieți, în primele luni de viață. După HABIKA a sosit o fetiță care a trăit până la vârsta de 2 ani.

La mina de aur trudeau sclavi și foarte puțini oameni liberi. Toți tinerii din sat lucrau fie la mină, fie lângă sat, la separarea aurului din minereu.

Egiptul, mare consumator de aur, nu avea zăcăminte proprii, fiind nevoit să importe prețiosul metal, mai ales din țara vecină, Nubia. În limba egipteană, cuvântul „nub” însemna aur. Nubia era „țara aurului”. Legendele spun că zeul Osiris ar fi descoperit aurul pe teritoriul de astăzi al Sudanului. Aurul era cuprins în zăcăminte de cuarț, ascunse în adâncul deșertului nubian. Minerii săpau coridoare cu unelte simple, ciocanul și dalta, urmând filoanele de aur. Scoaterea la suprafață a rocii era o muncă foarte grea, la care participa și tatăl HABIKĂI.

Între mină și sat lucrau zeci de muncitori care mărunțeau roca, apoi o măcinau, obținând un praf. Acest praf era spălat pe mese din lemn cu apă care clătea nisipul fin. La urmă, rămânea nisipul greu, plin cu aur. Prin topire împreună cu plumb, aurul era separat de rocă. În următoarea etapă de topire, care dura cinci zile, erau eliminate impuritățile, prin adăugarea de plumb și sare. La urmă, rămânea aurul curat.

La 16 ani, HABIKA a fost luată în căsătorie de meseriașul Mesiwe, un tânăr de 23 de ani. Părinții lui muriseră cu ani în urmă, fiind bolnavi de malarie. Meșterul Kasi, fratele lui Mesiwe, era cu 2 ani mai mare decât acesta. La 28 de ani, meșterul Kasi a decedat, din cauza bolii de plămâni provocate de praful din mină. După moartea fratelui său, Mesiwe a plecat de la mină, trecând la munca în aer liber, printre cei care separau aurul din minereu.

HABIKA a pierdut patru sarcini, nereușind să nască niciun copil întreg. Munca grea la separarea aurului alături de soțul ei i-a ruinat sănătatea. S-a stins din viață la 45 de ani, în vara anului 3341 î.Hr., grav bolnavă de malarie.

16 mai 2022

Episodul 48 – Censu

Eroul povestirii nr.48 este maltezul numit CENSU. El a trăit între anii 3498-3450 (secolul 35, mileniul 4 î.Hr.). Părinții lui, Tofru (tatăl) și Kari (mama), proveneau din Sicilia. Modesta lor locuință se afla în apropierea unui templu subteran, în sud-estul Maltei, acolo unde se află în prezent localitatea Hal Saflieni.

Templul, construit cu mai multe secole înainte, avea nevoie de recondiționări periodice. Fusese conceput pe trei nivele subterane, săpate direct în stâncă. Cele opt încăperi ale etajului superior aveau o formă relativ ovală. Ovalul era simbolul pântecelui „Marii Zeițe”. Etajul mijlociu, cuprinzând 19 încăperi și 14 nișe, avea încăperile mai mari. Pereții erau decorați cu basoreliefuri, iar tavanele erau pictate. Etajul inferior, zugrăvit în ocru roșu (culoare ce simboliza viața), cuprindea 6 încăperi mari și 6 nișe. În sala principală și în încăperea oracolului se găseau picturi ce reprezentau copaci, șerpi și spirale, reprezentând simbolurile ciclicității vieții. Erau acolo și două statuete reprezentând femei adormite. Alte statuete și multe desene scrijelite pe vase înfățișau pești, tauri, ouă și crani de bou, simboluri tipice ale înnoirii și renașterii.

Tofru, tatăl lui CENSU, se ocupa cu recondiționarea picturilor de la etajul inferior. Kari, soția lui Tofru, născuse doi băieți. CENSU avea un frate mai tânăr cu 4 ani, numit Saver. Ajuns îngrijitor în templu, Saver a decedat la 23 de ani, din cauza unei boli de plămâni.

De la 10 ani, CENSU a învățat să picteze pe pereți. La 15 ani, începuse să facă diverse sculpturi în adâncul templului.

S-a căsătorit la 26 de ani cu Yana, o fată de 16 ani. Ea l-a născut pe Narenu la 19 ani, iar după câteva luni, a murit, din cauza unei infecții. CENSU și-a crescut singur fiul.

La 29 de ani, a avut o iubită, Deris, cu 5 ani mai tânără decât el. Femeia era văduvă și nu avea copii. Până la urmă, a fost luată de un marinar sicilian și dusă în țara lui.

CENSU și-a învățat fiul să picteze și să sculpteze în templu. Narenu s-a căsătorit la 21 de ani cu Trea, o fată de 17 ani din Sicilia. Au avut patru băieți: Palu, Aru, Zepi și Karenu.

CENSU a încetat din viață la 48 de ani, în vara anului 345 î.Hr., din cauza unei boli de plămâni și a unei infecții a sângelui. În toată activitatea lui de

pictor și sculptor în templu, inhalase cantități mari de praf și gaze toxice, în adâncul pământului.

6 iunie 2022

Episodul 49 – Aitum

Eroina episodului nr.49 este o femeie numită AITUM. Ea a trăit între anii 3584-3541 (secolul 36, mileniul 4 î.Hr.). AITUM s-a născut în cetatea Susa din Mesopotamia. Ruinele acestui oraș antic se găsesc la 250 km nord de Golful Persic, la poalele muntelui iranian Zagros. În apropiere se afla actualul oraș Shush (Șuș).

Susa era un loc de pelerinaj renumit și centrul religios al întregii regiuni. Orașul fusese întemeiat de la început ca un centru religios. În interiorul său se găsea un templu impresionant, vizibil de la mare distanță, construit din cărămizi de lut. Fațada exterioară era decorată cu plăci cilindrice de ceramică. În interiorul templului exista un depozit de grâne, aduse acolo sub formă de impozite sau donații. Lângă clădirea principală se aflau o serie de case mai mici.

Lângă templu era amenajat cimitirul. Locuitorii din Susa își înmormântau deseori morții foarte repede, dar uneori îi lăseau sub cerul liber. În acest caz, oasele rămase erau păstrate în vase de lut bogat decorate. Aproape toate mormintele conțineau ofrande. Orașul Susa a devenit mai târziu capitala regatului Elam, iar după aceea, unul dintre cele mai importante orașe din regatul Ahemenid.

Într-una dintre căsuțele aflate în apropierea templului a văzut lumina zilei micuța AITUM. Tatăl ei, nobilul Labrat, îndeplinea funcția de vistiernic al tezaurului regelui. Nurat, soția lui Labrat, o născuse numai pe AITUM. Fetița împlinise 10 ani când regele a poruncit să îi fie ucis tatăl. Iscoadele regale afirmau că Labrat furase aur din vistierie.

În anul următor pierderii tatălui, AITUM a fost dusă de mama ei la templu și dată în grija preoților pentru a ajunge și ea preteasă. După ce și-a văzut fata în siguranță, nefericită Nurat s-a sinucis cu otravă.

Până la 43 de ani, cât i-a fost dat să trăiască, preteasa AITUM a avut o activitate bogată și istovitoare: a practicat ritualurile de binecuvântare a regelui și a familiei sale; a binecuvântat nobilimea și toți vizitatorii bogați care aduceau la templu daruri importante; a participat la toate înmormântările din oraș.

AITUM nu s-a căsătorit și nu a avut copii. Devenise o ghicitoare vestită, ca orice mare preoteasă, folosind plante halucinogene care o ajutau să aibă viziunile dorite.

S-a stins din viață la 43 de ani, în vara anului 3541 î.Hr., intoxicată cu fumul degajat de diverse plante în timpul ritualurilor.

5 iulie 2022

Episodul 50 – Urba

Eroul povestirii nr.50 este egipteanul URBA. El a trăit în perioada anilor 3678-3640 (secolul 37, mileniul 4 î.Hr.). S-a născut într-un sat fortificat din apropierea Nilului, în zona cascadei Assuan.

Tatăl lui, meșterul Oter, avea împreună cu nevasta lui, Sinet, doi băieți. Fiul cel mare, Uset, era cu 2 ani mai în vârstă decât URBA. Ajuns agricultor în sat, Uset s-a căsătorit la 19 ani cu Bemut, o fată de 17 ani. Au avut trei fiice: Meril, Kasa și Rashida.

URBA a învățat de mic să confecționeze vase din ceramică și piatră, fiind îndrumat de Oter, tatăl său. Vasele se foloseau în treburile casnice, dar și ca obiecte decorative. Unele dintre aceste vase, preponderent de culoare roșie, erau pictate cu smalt de culoare albă-galbuie. Motivele geometrice erau aplicate cu măiestrie pe suprafața vaselor.

La 8 ani, URBA i s-a adresat meșterului Bakra, implorându-l să îl inițieze în meșteșugul confecționării amuletelor. Treptat, URBA s-a obișnuit să facă amulete din fildeș. Cele dedicate zeilor aveau cap de taur, cu coarne stilizate. URBA a reușit să confecționeze și piepteni sculptați din fildeș, decorați cu capete de animale. Era solicitat de săteni să facă amulete ce reprezentau filigramuri de țestoase, hipopotami, antilope și păsări. Acestea erau folosite la înhumarea morților, fiind așezate lângă ei în morminte.

URBA se obișnuise să lucreze pe malul Nilului, unde soseau negustori cu bărcile lor, dornici să îi cumpere produsele.

S-a căsătorit la 21 de ani cu Benkara, o fată de 18 ani. Era văduvă de la 16 ani, când îi murise soțul la câteva săptămâni după nuntă, înecat în apa Nilului. Benkara l-a născut pe Emper la 19 ani. Copilul, născut bolnav, a supraviețuit

doar câteva săptămâni. După ce împlinise 20 de ani, Benkara s-a stins și ea din viață, grav bolnavă de inimă.

După pierderea soției și a copilului lor, URBA a început să îi viseze noaptea. Amândoi îi povesteau ce bine era în lumea cealaltă și îl chemau să vină la ei. Nefericitul a căzut într-o depresie gravă. Nu s-a recăsătorit, neputându-se desprinde de amintirea Benkarei. Nu mai găsisese nicio femeie frumoasă ca ea. Și-a aflat liniștea în muncă, făcând amulete care se puneau în morminte.

După 35 de ani, și-a presimțit moartea. A avut grijă să își facă zeci de amulete care îl reprezentau pe el, pe Benkara și pe fiul lor, Emper. A încetat din viață la 38 de ani, în vara anului 3640 î.Hr., din cauza unei comoții cerebrale. Toate amuletele găsite în locuința lui au fost așezate lângă el în mormânt. Cadavrul său a fost acoperit cu o pulbere verde.

S-a regăsit cu Benkara și Emper în lumea patronată de zei. Odată ajuns în acea lume miraculoasă, URBA a fost îndrumat de zei să își reîntâlnească soția și fiul. Au fost fericiți, pentru că nu avuseseră păcate grave în timpul recentei vieți. URBA ajutase numeroși oameni să facă amulete și vase din piatră sau ceramică.

7 august 2022

- SFÂRȘIT -